

Oznámení č.	Obsah	Strana
	I <i>Informace</i>	
	Soudní dvůr	
	SOUDNÍ DVŮR	
2005/C 132/01	Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-460/01: Komise Evropských společenství proti Nizozemskému království (Nesplnění povinnosti státem — Nařízení (EHS) č. 2913/92 a 2454/93 — Vnější tranzit Společenství — Celní orgány — Postupy k vybírání cla na vstupu — Lhůty — Nedodržení — Vlastní zdroje Společenství — Poskytnutí — Lhůta — Nedodržení — Úroky z prodlení — Dotčený členský stát — Neuhrazení)	1
2005/C 132/02	Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-104/02: Komise Evropských společenství proti Spolkové republice Německo (Nesplnění povinnosti státem — Nařízení (EHS) č. 2913/92 a 2454/93 — Vnější tranzit Společenství — Celní orgány — Postupy k vybírání cla na vstupu — Lhůty — Nedodržení — Vlastní zdroje Společenství — Poskytnutí — Lhůta — Nedodržení — Úroky z prodlení — Dotčený členský stát — Neuhrazení)	2
2005/C 132/03	Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 17. března 2005 ve věci C-437/02: Komise Evropských společenství proti Finské republice (Nesplnění povinnosti státem — Rybolov — Nařízení (ES) č. 3760/92 a č. 2847/93 Zachování a řízení zdrojů — Kontrolní opatření pro rybolovné činnosti)	2
2005/C 132/04	Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-468/02: Španělské království proti Komisi Evropských společenství (EZOZF — Vyloučení některých výdajů — Veřejné skladování olivového oleje — Sektor plodin na orné půdě)	3
2005/C 132/05	Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-6/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Verwaltungsgericht Koblenz): Deponiezweckverband Eiterköpfe proti Land Rheinland-Pfalz (Životní prostředí — Skládky odpadů — Směrnice 1999/31 — Vnitrostátní právní úprava stanovící více omezující normy — Slučitelnost)	3

2005/C 132/06	Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. dubna 2005 ve věci C-61/03: Komise Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku (Nesplnění povinnosti státem — Smlouva o ESAE — Oblast působnosti — Vojenská zařízení — Ochrana zdraví — Demontáž jaderného reaktoru — Zneškodňování radioaktivních odpadů) 3	3
2005/C 132/07	Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 17. března 2005 ve věci C-91/03: Španělské království proti Radě Evropské unie (Zachování a využívání rybolovných zdrojů — Nařízení (ES) č. 2371/2002) 4	4
2005/C 132/08	Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-110/03: Belgické království proti Komisi Evropských společenství (Žaloba na neplatnost — Nařízení (ES) č. 2204/2002 — Horizontální státní podpory — Podpory zaměstnanosti — Právní jistota — Subsidiarita — Proporcionalita — Soudržnost činností Společenství — Nediskriminace — Nařízení (ES) č. 994/98 — Námitka protiprávnosti) 4	4
2005/C 132/09	Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve spojených věcech C-128/03 a C-129/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Consiglio di Stato): AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) proti Autorità per l'energia elettrica e per il gas a dalším (Vnitřní trh s elektřinou — Zvýšení poplatku za přístup k vnitrostátní energetické přenosové soustavě a za její užívání — Státní podpory — Směrnice 96/92/ES — Přístup do sítě — Zásada zákazu diskriminace) 5	5
2005/C 132/10	Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. dubna 2005 ve věci C-145/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Juzgado de lo Social, nº 20 de Madrid): Dědici po Annette Keller proti Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) a dalším (Sociální zabezpečení — Články 3 a 22 nařízení č. 1408/71 — Článek 22 nařízení č. 574/72 — Hospitalizace v jiném členském státě, než je příslušný členský stát — Nezbytnost naléhavé léčby životní důležitosti — Převoz pojištěné osoby do nemocničního zařízení třetího státu — Význam formulářů E 111 a E 112) 5	5
2005/C 132/11	Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-157/03: Komise Evropských společenství proti Španělskému království (Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 68/360/EHS, 73/148/EHS, 90/365/ES a 64/221/EHS — Právo pobytu — Povolení k pobytu — Státní příslušník třetí země, který je rodinným příslušníkem občana Společenství — Lhůta pro vydání povolení k pobytu) 6	6
2005/C 132/12	Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 15. března 2005 ve věci C-160/03: Španělské království proti Eurojustu (Žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES — Žaloba podaná členským státem, směřující proti výzvám k podání žádostí o místa dočasných zaměstnanců, vydaných Eurojustem — Nedostatek pravomoci Soudního dvora — Nepřípustnost) 7	7
2005/C 132/13	Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 17. března 2005 ve věci C-170/03 (žádost Hoge Raad der Nederlanden o rozhodnutí o předběžné otázce): Staatssecretaris van Financiën proti J. H. M. Feronovi (Nařízení (EHS) č. 918/83 — Osvobození od cla — Pojmy „osobní majetek“ a „držení“ — Motorové vozidlo, které dal osobě k dispozici její zaměstnavatel) 7	7
2005/C 132/14	Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 15. března 2005 ve věci C-209/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce High Court of Justice (England & Wales, Queen's Bench Division (Administrative Court)): The Queen, na žádost Danyho Bidara, proti London Borough of Ealing, a dalším (Občanství Unie — Články 12 ES a 18 ES — Podpora poskytovaná studentům ve formě dotované půjčky — Ustanovení omezující udělení takovéto půjčky na studenty usazené na vnitrostátním území) 8	8

2005/C 132/15	Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 17. března 2005 ve věci C-228/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Korkein oikeus): The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy proti LA-Laboratoires Ltd Oy (Ochranné známky — Směrnice 89/104/EHS — Článek 6 odst. 1 písm. c) — Omezení ochrany vyplývající z ochranné známky — Užití ochranné známky třetí osobou, pokud je nezbytné pro označení účelu výrobku nebo služby) 8	8
2005/C 132/16	Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. dubna 2005 ve věci C-265/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Audiencia Nacional): Igor Simutenkov proti Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol (Dohoda o partnerství Společenství-Rusko — Čl. 23 odst. 1 — Přímý účinek — Podmínky týkající se zaměstnávání — Zásada nediskriminace — Fotbal — Omezení počtu profesionálních hráčů státních příslušníků třetích států, kteří mohou být nominováni do utkání v národní soutěži) 9	9
2005/C 132/17	Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-335/03: Portugalská republika proti Komisi Evropských společenství (EZOZF — Prémie na hovězí a telecí maso — Kontroly — Reprezentativnost výběrových souborů — Přenesení výsledku kontroly na předchozí léta — Odůvodnění) 10	10
2005/C 132/18	Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 17. března 2005 ve věci C-467/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht München): Ikegami Electronics (Europe) GmbH proti Oberfinanzdirektion Nürnberg, (Společný celní sazebník — Celní položka — Celní zařazení přístroje pro digitální záznam — Zařazení v kombinované nomenklatuře) 10	10
2005/C 132/19	Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 10. března 2005 ve věci 469/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale di Bologna): Filomeno Mario Miraglia (Článek 54 úmluvy k provedení Schengenské dohody — Zásada zákazu dvojího trestu — Rozsah působnosti — Rozhodnutí soudních orgánů členského státu vzdát se trestního stíhání osoby z důvodu zahájení obdobného řízení v jiném členském státě) 10	10
2005/C 132/20	Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 17. března 2005 ve věci C-109/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesverwaltungsgericht): Karl Robert Kranemann proti Land Nordrhein-Westfalen (Článek 48 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 39 ES) — Volný pohyb pracovníků — Zaměstnanec veřejné správy v přípravné praxi — Praxe vykonávaná v jiném členském státě — Náhrada cestovních nákladů omezená na část cesty uskutečněné na vnitrostátním území) 11	11
2005/C 132/21	Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 17. března 2005 ve věci C-128/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde): trestní řízení proti Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA (Silniční doprava — Sociální právní předpisy — Nařízení (EHS) č. 3821/85 — Povinnost montáže a užívání tachografu — Nařízení (EHS) č. 3820/85 — Odchylka ve prospěch vozidel určených pro přepravu materiálu nebo zařízení) 11	11
2005/C 132/22	Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 14. dubna 2005 ve věci C-243/04 P: Zoé Gaki-Kakouri proti Soudnímu dvoru Evropských společenství (Opravný prostředek — Peněžní režim členů a bývalých členů Soudního dvora — Práva rozvedené manželky zemřelého bývalého člena) 12	12
2005/C 132/23	Věc C-103/05: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Oberster Gerichtshof ze dne 2. února 2005 ve věci Reisch Montage AG proti Kiesel Baumaschinen Handels GmbH 12	12

<u>Oznámení č.</u>	Obsah (pokračování)	Strana
2005/C 132/24	Věc C-109/05: Žaloba podaná dne 3. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Rakouské republice	12
2005/C 132/25	Věc C-119/05: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (šestý senát) ze dne 22. října 2004 ve věci Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato proti Spa Lucchini Siderurgica	13
2005/C 132/26	Věc C-126/05: Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska	13
2005/C 132/27	Věc C-131/05: Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska	14
2005/C 132/28	Věc C-132/05: Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Spolkové republice Německo	15
2005/C 132/29	Věc C-135/05: Žaloba podaná dne 23. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Italské republice	15
2005/C 132/30	Věc C-137/05: Žaloba podaná dne 24. března 2005 Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska proti Radě Evropské unie	16
2005/C 132/31	Věc C-145/05: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozsudkem Cour de cassation (Belgie) ze dne 17. března 2005 ve věci Levi Strauss & C ^o proti Casucci Spa	17
2005/C 132/32	Věc C-149/05: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozsudkem Cour d'appel de Paris, prvním senátem, oddělením A, ze dne 23. března 2005 ve věci Harold Price proti Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques	17
2005/C 132/33	Věc C-152/05: Shrnutí žaloby podané dne 5. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Spolkové republice Německo	18
2005/C 132/34	Věc C-156/05: Žaloba podaná dne 5. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Řecké republice	18
2005/C 132/35	Věc C-159/05: Žaloba podaná dne 6. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Lucemburskému velkovévodství	19
2005/C 132/36	Věc C-161/05: Žaloba podaná dne 7. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Italské republice	19
2005/C 132/37	Věc C-163/05: Žaloba podaná dne 8. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Portugalské republice	20
2005/C 132/38	Věc C-165/05: Žaloba podaná dne 8. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Lucemburskému velkovévodství	20
2005/C 132/39	Věc C-172/05 P: Opravný prostředek podaný dne 15. dubna 2005 O. Mancini proti rozsudku vydanému dne 3. února 2005 Soudem prvního stupně Evropských společenství (čtvrtým senátem) ve věci T-137/03, O. Mancini proti Komisi Evropských společenství	21

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ

2005/C 132/40	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. března 2005 ve věci T-192/98, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) proti Radě Evropské unie (Dumping — Nepřijetí Radou návrhu Komise nařízení o uložení konečného antidumpingového cla — Nedostatek prosté většiny nezbytné k přijetí nařízení — Povinnost odůvodnění)	22
2005/C 132/41	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. března 2005 ve věci T-195/98, Ettlin Gesellschaft für Spinnerei a Weberei AG a další proti Radě Evropské unie (Dumping — Nepřijetí návrhu nařízení Komise o uložení konečného antidumpingového cla ze strany Rady — Nedosažení prosté většiny nezbytné k přijetí nařízení — Povinnost uvést odůvodnění)	22
2005/C 132/42	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. března 2005 ve věci T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV proti Radě Evropské unie (Dumping — Nepřijetí návrhu nařízení Komise, kterým se zavádí konečný antidumpingový poplatek — Nepřítomnost prosté většiny nezbytné pro přijetí nařízení — Povinnost odůvodnění)	23
2005/C 132/43	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 15. března 2005 ve věci T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA proti Komisi Evropských společenství (Rozhodčí doložka — Nesplnění smlouvy — Vzájemná žaloba)	24
2005/C 132/44	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 16. března 2005 ve věci T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH proti Komisi Evropských společenství (Program TACIS — Služby poskytnuté ve vztahu k jaderné elektrárně na Ukrajině — Nezaplacení odměny — Pravomoc Soudu — Žaloba na náhradu škody — Mimosmluvní odpovědnost)	24
2005/C 132/45	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 16. března 2005 ve věci T-112/03, L'Oréal SA proti Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Přihláška slovní ochranné známky FLEXI AIR — Starší slovní ochranná známka FLEX — Relativní důvod pro zamítnutí — Nebezpečí záměny — Návrh na provedení důkazu o skutečném užívání — Článek 8 odst. 1 písm. b), čl. 8 odst. 2 písm. a), ii) a čl. 43 odst. 2 nařízení (ES) č. 40/94)	25
2005/C 132/46	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. března 2005 ve věci T-160/03, AFCon Management Consultants a další proti Komisi Evropských společenství (Program TACIS — Nabídkové řízení — Nesrovnalosti v rámci postupu při výběru nabídek — Žaloba na náhradu škody)	25
2005/C 132/47	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. března 2005 ve věci T-285/03, Agraz, SA a další proti Komisi Evropských společenství (Zemědělství — Společná organizace trhů s produkty zpracovanými z ovoce a zeleniny — Podpora produkce u produktů z rajčat — Metoda výpočtu výše — Hospodářský rok 2000/2001)	26
2005/C 132/48	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 16. března 2005 ve věci T-329/03, Fabio Andrés Ricci proti Komisi Evropských společenství (Veřejná služba — Výběrové řízení — Podmínky přijetí — Pracovní zkušenost — Rozhodnutí výběrové komise — Povaha přezkumu prováděného orgánem oprávněným ke jmenování — Posouzení zkušenosti — Legitimní očekávání)	27

<u>Oznámení č.</u>	Obsah (pokračování)	Strana
2005/C 132/49	Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. března 2005 ve věci T-362/03, Antonio Milano proti Komisi Evropských společenství (Veřejná služba — Přijímání do zaměstnání — Výběrové řízení — Nezařazení do výběrového řízení — Žaloba na neplatnost a náhradu škody)	27
2005/C 132/50	Usnesení Soudu prvního stupně ze dne 16. února 2005 ve věci T-142/03, Fost Plus VZW proti Komisi Evropských společenství (Žaloba na neplatnost — Žaloba podaná právnickou osobou — Akt, který se jí osobně dotýká — Rozhodnutí 2003/82/ES — Cíle využití a recyklace materiálů a obalových odpadů — Směrnice 94/62/ES — Nepřípustnost)	28
2005/C 132/51	Usnesení Soudu prvního stupně ze dne 19. ledna 2005 ve věci T-372/03, Yves Mahieu proti Komisi Evropských společenství (Úředníci — Lhůty pro podání stížnosti a žaloby — Konkludentní zamítnutí stížnosti — Nepřípustnost)	28
2005/C 132/52	Usnesení Soudu prvního stupně ze dne 14. února 2005 ve věci T-81/04, Bouygues SA a Bouygues Telecom proti Komisi Evropských společenství (Státní podpora — Mobilní telefonie — Stížnost — Žaloba na nečinnost — Vyjádření Komise ukončující nečinnost — Usnesení o tom, že rozhodnutí ve věci je bezpředmětné — Žaloba na zrušení — Dopis — Nepřípustnost)	29
2005/C 132/53	Usnesení předsedy Soudu prvního stupně ze dne 10. února 2005 ve věci T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd a Enviro Tech International, Inc. proti Komisi Evropských společenství (Předběžné opatření — Směrnice 67/548/EHS a 2004/73/ES)	29
2005/C 132/54	Věc T-103/05: Žaloba podaná dne 11. února 2005 P proti Komisi Evropských společenství	30
2005/C 132/55	Věc T-124/05: Žaloba podaná dne 2. března 2005 Davidem Tasem proti Komisi Evropských společenství	30
2005/C 132/56	Věc T-126/05: Žaloba podaná dne 9. března 2005 Sandrine Corvoisier a dalšími proti Evropské centrální bance	31
2005/C 132/57	Věc T-130/05: Žaloba podaná dne 14. března 2005 Dominique Albert-Bousquetem a 142 dalšími proti Komisi Evropských společenství	31
2005/C 132/58	Věc T-131/05: Žaloba podaná dne 21. března 2005 Carlosem Andrésem a dalšími proti Evropské centrální bance	32
2005/C 132/59	Věc T-134/05: Žaloba podaná dne 26. března 2005 Belgickým královstvím proti Komisi Evropských společenství	33
2005/C 132/60	Věc T-135/05: Žaloba podaná dne 29. března 2005 Francem Campolim proti Komisi Evropských společenství	33
2005/C 132/61	Věc T-136/05: Žaloba podaná dne 30. března 2005 EARL Salvat Père et Fils a ostatními proti Komisi Evropských společenství	34
2005/C 132/62	Věc T-137/05: Žaloba podaná dne 1. dubna 2005 proti Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) skupinou LA PERLA SpA	34

<u>Oznámení č.</u>	Obsah (pokračování)	Strana
2005/C 132/63	Věc T-139/05: Žaloba podaná dne 31. března 2005 Charlotte Becker a dalšími proti Evropskému parlamentu	35
2005/C 132/64	Věc T-140/05: Žaloba podaná dne 29. března 2005 Italskou republikou proti Komisi Evropských společenství	36
2005/C 132/65	Věc T-144/05: Žaloba podaná dne 12. dubna 2005 Pablem Muñizem proti Komisi Evropských společenství	36
<hr/>		
	II <i>Přípravné akty</i>	
	
<hr/>		
	III <i>Oznámení</i>	
2005/C 132/66	Poslední publikace Soudního dvora v <i>Úředním věstníku Evropské unie</i> Úř. věst. C 115, 14.5.2005	38

I

(Informace)

SOUDNÍ DVŮR

SOUDNÍ DVŮR

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci C-460/01: Komise Evropských společenství proti
Nizozemskému království⁽¹⁾*(Nesplnění povinnosti státem — Nařízení (EHS) č. 2913/92 a 2454/93 — Vnější tranzit Společenství — Celní orgány — Postupy k vybírání cla na vstupu — Lhůty — Nedodržení — Vlastní zdroje Společenství — Poskytnutí — Lhůta — Nedodržení — Úroky z prodlení — Dotčený členský stát — Neuhrazení)*

(2005/C 132/01)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Ve věci C-460/01, jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 28. listopadu 2001, **Komise Evropských společenství** (zmocněnci: G. Wilms a H. M. H. Speyart) proti **Nizozemskému království** (zmocněnkyně: H. G. Sevenster), Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. Timmermans, předseda senátu, R. Schintgen a J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), soudci, generální advokátka: C. Stix-Hackl, vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) Mezi 1. lednem 1991 a 31. prosincem 1995 Nizozemské království tím, že:

— neprovedlo zaúčtování celního dluhu a dotčených ostatních poplatků, a nesdělilo jeho částku dlužníku nejpozději tři dny po lhůtě stanovené v čl. 3 odst. 3 a čl. 6 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1854/89 ze dne 14. června 1989 o účtování a podmínkách platby dovozního nebo vývozního cla při vzniku celního dluhu, respektive v čl. 218 odst. 3 a čl. 221 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992,

kterým se vydává celní kodex Společenství, nebo k pozdějšímu datu, jaké vyplývá z použití nařízení nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny, když hlavní povinný z operace v režimu vnějšího tranzitu Společenství nepředložil ve lhůtě tří měsíců po předání celním úřadem odesláni sdělení, podle kterého nebyla zásilka předložena ve lhůtě celnímu úřadu určení, důkazy o řádném provedení dotčené tranzitní operace,

— neposkytlo včas odpovídající vlastní zdroje k dispozici Komisi,
a

— odmítlo zaplatit odpovídající úroky z prodlení,

nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 11a odst. 2 druhého pododstavce druhé věty nařízení Komise (EHS) č. 1062/87 ze dne 27. března 1987, kterým se stanoví prováděcí pravidla, jakož i opatření ke zjednodušení tranzitního režimu Společenství, ve znění nařízení Komise (EHS) č. 2560/92 ze dne 2. září 1992, čl. 49 odst. 2 třetí věty nařízení Komise (EHS) č. 1214/92 ze dne 21. dubna 1992, kterým se stanoví prováděcí pravidla, jakož i opatření ke zjednodušení tranzitního režimu Společenství, ve znění nařízení Komise (EHS) č. 3712/92 ze dne 21. prosince 1992, a čl. 379 odst. 2 třetí věty nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, jakož i z článků 2, 9, 10 a 11 nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství.

2) Nizozemskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 84, 6.4.2002

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci C-104/02: Komise Evropských společenství proti Spolkové republice Německo ⁽¹⁾

(Nesplnění povinnosti státem — Nařízení (EHS) č. 2913/92 a 2454/93 — Vnější tranzit Společenství — Celní orgány — Postupy k vybírání cla na vstupu — Lhůty — Nedodržení — Vlastní zdroje Společenství — Poskytnutí — Lhůta — Nedo-
držení — Úroky z prodlení — Dotčený členský stát —
Neuhrazení)

(2005/C 132/02)

(Jednací jazyk: němčina)

Ve věci C-104/02, jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 20. března 2002, **Komise Evropských společenství** (zmocněnec: G. Wilms) proti **Spolkové republice Německo** (zmocněnci: W.-D. Plessing a R. Stüwe, ve spolupráci s D. Sellnerem), podporované **Belgickým královstvím** (zmocněnkyně: A. Snoecx), Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Schintgen a J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), soudci, generální advokátka: C. Stix-Hackl, vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Spolková republika Německo tím, že poskytla příliš pozdě vlastní zdroje k dispozici Společenství, nesplnila své povinnosti vyplývající z článku 49 nařízení Komise (EHS) č. 1214/92 ze dne 21. dubna 1992, kterým se stanoví prováděcí pravidla, jakož i opatření ke zjednodušení tranzitního režimu Společenství a článku 379 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve spojení s čl. 2 odst. 1 nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství.
- 2) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- 3) Spolkové republice Německo se ukládá náhrada nákladů řízení.
- 4) Belgické království ponese vlastní náklady.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 131, 1.6.2002.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 17. března 2005

ve věci C-437/02: Komise Evropských společenství proti Finské republice ⁽¹⁾

(Nesplnění povinnosti státem — Rybolov — Nařízení (ES) č. 3760/92 a č. 2847/93 Zachování a řízení zdrojů —
Kontrolní opatření pro rybolovné činnosti)

(2005/C 132/03)

(Jednací jazyk: finština)

Ve věci C-437/02, jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 3. prosince 2002, **Komise Evropských společenství**, (zmocněnci: T. van Rijn a M. Huttunen) proti **Finské republice** (zmocněnci: T. Pynnä a E. Kourula), Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas, předseda senátu, A. Borg Barthet, A. La Pergola, J.-P. Puissechot (zpravodaj) a A. O. Caoimh, soudci, generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Finská republika tím, že pro roky rybolovu 1995 a 1996:

- nestanovila vhodné postupy pro použití kvót, které jí byly přiděleny a nepřistoupila k inspekcím, jakož i k dalším kontrolám, které vyžadují použitelná nařízení Společenství,
- dočasně nezakázala rybolov v přiměřených lhůtách k tomu, aby nedošlo k vyčerpání kvót a,
- nepřijala všechna opatření trestněprávní a správněprávní povahy, která byla povinna uplatnit vůči kapitánům, kteří porušili tato nařízení týkající se společné rybářské politiky nebo vůči jakékoliv jiné osobě odpovědné za toto protiprávní jednání,

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 9 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 3760/92 ze dne 20. prosince 1992, kterým se určuje systém Společenství pro rybolov a akvakulturu, jakož i z článku 2, čl. 21 odst. 1 a 2 a článku 31 nařízení Rady (EHS) č. 2847/93 ze dne 12. října 1993 o vytvoření kontrolního systému pro společnou rybářskou politiku.

- 2) Finské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 437, 8.2.2003

Rozsudek Soudního dvora

(třetího senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci **C-468/02: Španělské království proti Komisi Evropských společenství** ⁽¹⁾**(EZOZF — Vyloučení některých výdajů — Veřejné skladování olivového oleje — Sektor plodin na orné půdě)**

(2005/C 132/04)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-468/02, Španělské království (zmocněnkyně: L. Fraguas Gadea) proti Komisi Evropských společenství (zmocněnkyně: S. Pardo Quintillán), jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES, podaná dne 31. prosince 2002, Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas (zpravodaj), předseda senátu, R. Schintgen a N. Colneric, soudci, generální advokát: P. Léger, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Žaloba se zamítá.
- 2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 55, 8.3.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(prvního senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci **C-6/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Verwaltungsgericht Koblenz): Deponiezweckverband Eiterköpfe proti Land Rheinland-Pfalz** ⁽¹⁾**(Životní prostředí — Skládky odpadů — Směrnice 1999/31 — Vnitrostátní právní úprava stanovící více omezující normy — Slučitelnost)**

(2005/C 132/05)

(Jednací jazyk: němčina)

Ve věci C-6/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Verwaltungsgericht Koblenz (Německo) ze dne 4. prosince 2002, došlým Soudnímu dvoru dne 8. ledna 2003, v řízení mezi **Deponiezweckverband Eiterköpfe** a **Land Rheinland-Pfalz**, Soudní dvůr (první senát), ve složení P. Jann,

předseda senátu, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), M. Ilešič a E. Levits, soudci, generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer, vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Čl. 5 odstavce 1 a 2 směrnice Rady 1999/31/ES ze dne 26. dubna 1999 o skládkách odpadů nebrání vnitrostátnímu opatření, které:

- stanoví nižší limity pro připuštění biologicky rozložitelných odpadů na skládku než ty, které stanoví směrnice, i když tyto limity jsou tak nízké, že předpokládají mechanicko-biologickou úpravu nebo spálení takových odpadů před jejich uložením na skládku,
- stanoví kratší lhůty než směrnice pro snížení množství odpadů ukládaných na skládku,
- použije se nejen na biologicky rozložitelné odpady, ale i na organické látky, které biologicky rozložitelné nejsou, a
- použije se nejen na komunální odpady, ale i na odpady, které mohou být odstraňovány jako komunální odpady.

2. Zásada proporcionality práva Společenství se nepoužije, pokud jde o přísnější vnitrostátní ochranná opatření přijatá na základě článku 176 ES a překračující minimální požadavky stanovené směrnicí Společenství v oblasti životního prostředí, pokud nejsou dotčena jiná ustanovení Smlouvy.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 101, 26.04.2003

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(velkého senátu)

ze dne 12. dubna 2005

ve věci **C-61/03: Komise Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku** ⁽¹⁾**(Nesplnění povinnosti státem — Smlouva o ESAE — Oblast působnosti — Vojenská zařízení — Ochrana zdraví — Demontáž jaderného reaktoru — Zneškodňování radioaktivních odpadů)**

(2005/C 132/06)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci C-61/03, jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 141 AE, podaná dne 14. února 2003, **Komise Evropských společenství** (zmocněnci:

L. Ström a X. Lewis) proti **Spojenému království Velké Británie a Severního Irska** (zmocněnkyně: P. Ormond a C. Jackson, ve spolupráci s D. Wyattem, R. Plenderem a S. Tromansem), podporovanému **Francouzskou republikou** (zmocněnci: R. Abraham, G. De Bergues a E. Puisais), Soudní dvůr (velký senát), ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (zpravodaj), R. Silva de Lapuerta a A. Borg Barthet, předsedové senátů, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis a M. Ilešič, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, náměstek vedoucího soudní kanceláře, vydal dne 12. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Žaloba se zamítá.
- 2) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.
- 3) Francouzská republika ponese své náklady řízení.

(¹) Úř. věst. C 101, 26.4.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 17. března 2005

ve věci C-91/03: Španělské království proti Radě Evropské unie (¹)

(Zachování a využívání rybolovných zdrojů — Nařízení (ES) č. 2371/2002)

(2005/C 132/07)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-91/03, jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES podaná dne 28. února 2003, **Španělské království**, (zmocněnkyně: N. Díaz Abad) proti **Radě Evropské unie** (zmocněnci: J. Carbery, F. Florindo Gijón a M. Balta), podporované **Komisi Evropských společenství** (zmocněnci: T. van Rijn a S. Pardo Quintillán) a **Francouzskou republikou** (zmocněnci: G. De Bergues a A. Colomb), Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (zpravodaj) a J. Klučka, soudci, generální advokát: A. Tizzano, vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Žaloba se zamítá.
2. Španělské království ponese vlastní náklady, jakož i náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.
3. Francouzská republika a Komise Evropských společenství ponесou vlastní náklady.

(¹) Úř. věst. C 135, 7.6.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci C-110/03: Belgické království proti Komisi Evropských společenství (¹)

(Žaloba na neplatnost — Nařízení (ES) č. 2204/2002 — Horizontální státní podpory — Podpory zaměstnanosti — Právní jistota — Subsidiarita — Proporcionalita — Soudržnost činností Společenství — Nediskriminace — Nařízení (ES) č. 994/98 — Námitka protiprávnosti)

(2005/C 132/08)

(Jednací jazyk: francouzština)

Ve věci C-110/03, jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES, podaná Soudnímu dvoru dne 10. března 2003, **Belgické království** (zmocněnci: původně A. Snoecx, poté E. Dominkovits, ve spolupráci s D. Waelbroeckem a D. Brinckmanem) proti **Komisi Evropských společenství** (zmocněnec: G. Rozet), podporované **Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska** (zmocněnec: K. Manji), Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas, předseda senátu, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský (zpravodaj) a U. Lohmus, soudci, generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer, vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Žaloba se zamítá.
- 2) Belgickému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 112, 10.5.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve spojených věcech C-128/03 a C-129/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Consiglio di Stato): AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) proti Autorità per l'energia elettrica e per il gas a dalším⁽¹⁾

(Vnitřní trh s elektřinou — Zvýšení poplatku za přístup k vnitrostátní energetické přenosové soustavě a za její užívání — Státní podpory — Směrnice 96/92/ES — Přístup do sítě — Zásada zákazu diskriminace)

(2005/C 132/09)

(Jednací jazyk: italština)

Ve spojených věcech C-128/03 a C-129/03, jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané rozhodnutími Consiglio di Stato (Itálie) ze dne 14. ledna 2003, došlými Soudnímu dvoru dne 24. března 2003, v řízení AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) proti Autorità per l'energia elettrica e per il gas a dalším, za přítomnosti ENEL Produzione SpA, Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas předseda senátu, A. Borg Barthet, S. von Bahr (zpravodaj), J. Malenovský a U. Lohmus, soudci, generální advokátka: C. Stix-Hackl, vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Opatření, jako je opatření dotčené v původním řízení, které přechodně ukládá zvýšení poplatku za přístup k vnitrostátní přenosové soustavě a za její užívání pouze podnikům vyrábějícím a distribuujícím elektřinu z vodních a geotermálních elektráren za účelem vyrovnání výhody vzniklé těmto podnikům během přechodného období liberalizací trhu s elektřinou v důsledku provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/92/ES ze dne 19. prosince 1996 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou, představuje rozlišování mezi podniky v oblasti nákladů vyplývajících z povahy a struktury dotčeného systému nákladů. Toto rozlišování jako takové tedy nepředstavuje státní podporu ve smyslu článku 87 ES.

Zkoumání podpory však nemůže být odděleno od účinků jejího způsobu financování. Pokud v situaci, jako je situace v původním řízení, existuje vztah závazného určení mezi zvýšením poplatku za přístup k vnitrostátní přenosové soustavě a za její užívání a režimem vnitrostátní podpory v tom smyslu, že výnos ze zvýšení poplatku je nezbytně určen k financování této podpory, je uvedené zvýšení nedílnou součástí tohoto režimu, a musí být tedy zkoumáno společně s tímto režimem.

2. Pravidlo nediskriminačního přístupu k vnitrostátní energetické přenosové soustavě potvrzené směrnicí 96/92 nebrání členskému

státu, aby přijal přechodné opatření, jako je opatření dotčené v původním řízení, které ukládá pouze některým podnikům vyrábějícím a distribuujícím elektřinu zvýšení poplatku za přístup k uvedené soustavě a za její užívání za účelem vyrovnání výhody vzniklé těmto podnikům během přechodného období změnou právního kontextu v důsledku liberalizace trhu s elektřinou vyplývající z provedení uvedené směrnice. Postupujícímu soudu však přísluší, aby se ujistil, že zvýšení poplatku nepřekračuje to, co je nezbytné pro vyrovnání uvedené výhody.

(¹) Úř. věst. C 146, 21.6.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(velkého senátu)

ze dne 12. dubna 2005

ve věci C-145/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Juzgado de lo Social, n° 20 de Madrid): Dědici po Annette Keller proti Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) a dalším⁽¹⁾

(Sociální zabezpečení — Články 3 a 22 nařízení č. 1408/71 — Článek 22 nařízení č. 574/72 — Hospitalizace v jiném členském státě, než je příslušný členský stát — Nezbytnost naléhavé léčby životní důležitosti — Převoz pojištěné osoby do nemocničního zařízení třetího státu — Význam formulářů E 111 a E 112)

(2005/C 132/10)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-145/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 CE, podaná rozhodnutím Juzgado de lo Social n° 20 de Madrid (Španělsko) ze dne 6. listopadu 2001, došlým Soudnímu dvoru dne 31. března 2003, v řízení Dědici po Annette Keller proti Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), původně Instituto Nacional de la Salud (Insalud), Soudní dvůr (velký senát), ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (zpravodaj) a A. Borg Barthet, předsedové senátů, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis a M. Ilesič, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, náměstek vedoucího soudní kanceláře, vydal dne 12. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Článek 22 odst. 1 písm. a) bod i) a písm. c) bod i) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství a čl. 22 odst. 1 a 3 nařízení Rady č. 574/72 ze dne 21. března 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1408/71 ve znění aktualizovaných nařízením Rady (EHS) č. 2001/83 ze dne 2. června 1983, musejí být vykládány tak, že příslušná instituce, která vydáním formuláře E 111 nebo E 112 souhlasila s tím, aby byl jeden z jejich pojištěnců léčen v jiném členském státě, než je příslušný členský stát, je vázána nálezy o nezbytnosti naléhavé léčby životní důležitosti, provedenými v průběhu platnosti formuláře lékaři schválenými institucí členského státu pobytu, jakož i rozhodnutím těchto lékařů, přijatým během této doby na základě uvedených nálezů a stavu lékařských poznatků v daném okamžiku, o převozu dotčené osoby do nemocničního zařízení v jiném státě, byt by se jednalo o třetí stát. Nárok pojištěnce na věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce nicméně podléhá v takové situaci v souladu s čl. 22 odst. 1 písm. a) bodu i) a písm. c) bodu i) podmínce, že instituce členského státu pobytu je podle jí uplatňovaných právních předpisů povinna poskytovat osobě, která je u ní pojištěna, věcné dávky odpovídající takovému léčení.

Za těchto okolností není příslušná instituce oprávněna požadovat návrat dotčené osoby do příslušného členského státu k tomu, aby tam tato osoba podstoupila lékařské vyšetření, ani ji nechat vyšetřit v členském státě pobytu ani podmínit uvedené nálezy a rozhodnutí svým schválením.

2. V případě, že lékaři schválení institucí členského státu pobytu zvolili z důvodu životně důležité naléhavosti a s přihlédnutím k lékařským poznatkům v daném okamžiku převoz pojištěnce do nemocničního zařízení na území třetího státu, je třeba čl. 22 odst. 1 písm. a) bod i) a písm. c) bod i) nařízení č. 1408/71 vykládat tak, že léčení poskytnuté v posledně uvedeném státu je hrazeno institucí členského státu pobytu podle jí uplatňovaných právních předpisů za stejných podmínek, které se vztahují na pojištěnce podléhající těmto právním předpisům. Pokud jde o léčení patřící mezi dávky upravené právními předpisy příslušného členského státu, nese pak náklady takto poskytnutých dávek instituce tohoto posledně uvedeného státu, přičemž náhradu nákladů členského státu pobytu provede za podmínek stanovených v článku 36 nařízení č. 1408/71.

Ještěže léčebná péče poskytnutá v zařízení nacházejícím se ve třetím státě nebyla hrazena institucí členského státu pobytu, ale je prokázáno, že dotyčná osoba měla nárok na to, aby instituce členského státu pobytu uhradila náklady lékařské péče poskytnuté ve třetím státě a uvedená poskytnutá péče patří mezi dávky upravené právními předpisy příslušného členského státu, je povinností příslušné instituce nahradit přímo této osobě nebo jejím právním nástupcům náklady na toto léčení tak, aby byla zaručena úroveň hrazení

nákladů rovnocenná té, kterou by uvedená osoba získala, pokud by se uplatnila ustanovení čl. 22 odst. 1 nařízení č. 1408/71.

(¹) Úř. věst. C 146, 21.6.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci C-157/03: Komise Evropských společenství proti Španělskému království (¹)

(Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 68/360/EHS, 73/148/EHS, 90/365/ES a 64/221/EHS — Právo pobytu — Povolení k pobytu — Státní příslušník třetí země, který je rodinným příslušníkem občana Společenství — Lhůta pro vydání povolení k pobytu)

(2005/C 132/11)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-157/03, **Komise Evropských společenství** (zmocněnci: C. O'Reilly a L. Escobar Guerrero) proti **Španělskému království** (zmocněnec: N. Díaz Abad), jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 7. dubna 2003, Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, C. Gulmann, J. Makarczyk (zpravodaj), P. Kūris a J. Klučka, soudci, generální advokátka: C. Stix-Hackl, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) Španělské království

— tím, že správně neprovedlo do svého vnitrostátního právního řádu směrnici Rady 68/360/EHS ze dne 15. října 1968 o odstranění omezení pohybu a pobytu pracovníků členských států a jejich rodinných příslušníků uvnitř Společenství, směrnici Rady 73/148/EHS ze dne 21. května 1973 o odstranění omezení pohybu a pobytu státních příslušníků členských států uvnitř Společenství v oblasti usazování a pohybu služeb a směrnici Rady 90/365/EHS ze dne 28. června 1990 o právu pobytu zaměstnaných osob a osob samostatně výdělečně činných po skončení jejich pracovní činnosti, a zvláště tím, že ukládá povinnost získat pobytové vízum za účelem vydání povolení k pobytu státním příslušníkům třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občana Společenství vykonávajícího své právo volného pohybu, a

— tím, že v rozporu s ustanoveními směrnice Rady 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, nevydává povolení k pobytu co nejdříve a nejpozději do šesti měsíců po podání žádosti o uvedení povolení,

nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z uvedených směrnic.

2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 135, 7.6.2003.

1) Žaloba je nepřipustná.

2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

3) Finská republika ponese vlastní náklady.

(¹) Úř. věst. C 146, 21.06.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(velkého senátu)

ze dne 15. března 2005

ve věci C-160/03: Španělské království proti Eurojustu (¹)

(Žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES — Žaloba podaná členskými státy, směřující proti výzvam k podání žádostí o místa dočasných zaměstnanců, vydaných Eurojustem — Nedostatek pravomoci Soudního dvora — Nepřipustnost)

(2005/C 132/12)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-160/03, jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES podaná dne 8. dubna 2003, **Španělské království** (zmocněnkyně: L. Fraguas Gadea), podporované Finskou republikou (zmocněnkyně: T. Pynnä) proti **Eurojustu** (advokáti: J. Rivas de Andrés a D. O'Keefe), Soudní dvůr (velký senát), ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (zpravodaj) a A. Borg Barthet, předsedové senátu, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis, M. Ilesič a J. Malenovský, soudci, generální advokát: M. Poiares Maduro, vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, zástupce vedoucího soudní kanceláře, vydal dne 15. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(prvního senátu)

ze dne 17. března 2005

ve věci C-170/03 (žádost Hoge Raad der Nederlanden o rozhodnutí o předběžné otázce): **Staatssecretaris van Financiën** proti **J. H. M. Feronovi** (¹)

(Nařízení (EHS) č. 918/83 — Osvobození od cla — Pojmy „osobní majetek“ a „držení“ — Motorové vozidlo, které dal osobě k dispozici její zaměstnavatel)

(2005/C 132/13)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Ve věci C-170/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) ze dne 11. dubna 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 14. dubna 2003, v řízení **Staatssecretaris van Financiën** proti **J. H. M. Feronovi**, Soudní dvůr (první senát), ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr (zpravodaj) a K. Schiemann, soudci, generální advokát: M. Poiares Maduro, vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

Osobní vozidlo takové, jako je dotčené vozidlo v původním řízení, je považováno za osobní majetek ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. c) nařízení Rady (EHS) č. 918/83 ze dne 28. března 1983 o systému Společenství pro osvobození od cla, který lze osvobodit od cla na základě článků 2 a 3 tohoto nařízení.

(¹) Úř. věst. C 146, 21.6.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(velkého senátu)

ze dne 15. března 2005

ve věci C-209/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce High Court of Justice (England & Wales, Queen's Bench Division (Administrative Court)): The Queen, na žádost Danyho Bidara, proti London Borough of Ealing, a dalším ⁽¹⁾)

(Občanství Unie — Články 12 ES a 18 ES — Podpora poskytovaná studentům ve formě dotované půjčky — Ustanovení omezující udělení takovéto půjčky na studenty usazené na vnitrostátním území)

(2005/C 132/14)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci C-209/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES podaná rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Spojené království) ze dne 12. února 2003, došlým Soudním dvorem dne 15. května 2003, v řízení **The Queen**, na žádost Danyho Bidara, proti **London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills**, Soudní dvůr (velký senát), ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts (zpravodaj) a A. Borg Barthet, předsedové senátů, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, M. Ilešič, J. Malenovský, J. Klučka a U. Löhmus, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, zástupce vedoucího soudní kanceláře, vydal dne 15. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Podpora, poskytovaná at' již ve formě dotovaných půjček nebo stipendií studentům legálně pobývajícím v hostitelském členském státě a směřující k pokrytí jejich životních nákladů spadá do rozsahu působnosti Smlouvy o ES pro účely zákazu diskriminace stanoveného v prvním pododstavci čl. 12 ES.
- 2) První pododstavec čl. 12 ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která poskytuje studentům nárok na podporu pokrývající jejich životní náklady, pouze pokud jsou usazení v hostitelském členském státě a přitom vylučuje, aby státní příslušník jiného členského státu obdržel jako student status usazené osoby, i když tento státní příslušník v hostitelském členském státě legálně pobývá a absolvoval tam podstatnou část svého středoškolského studia, a v důsledku toho si vytvořil skutečný vztah ke společnosti tohoto státu.

3) *Není na místě omezit časové účinky tohoto rozsudku.*⁽¹⁾ Úř. věst. C 171, ze dne 19.07.2003

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 17. března 2005

ve věci C-228/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Korkein oikeus): The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy proti LA-Laboratoires Ltd Oy ⁽¹⁾)

(Ochranné známky — Směrnice 89/104/EHS — Článek 6 odst. 1 písm. c) — Omezení ochrany vyplývající z ochranné známky — Užití ochranné známky třetí osobou, pokud je nezbytné pro označení účelu výrobku nebo služby)

(2005/C 132/15)

(Jednací jazyk: finština)

Ve věci C-228/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES podaná rozhodnutím Korkein oikeus (Finsko) ze dne 23. května 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 26. května 2003, v řízení **The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy** proti **LA-Laboratoires Ltd Oy**, Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas, předseda senátu, A. Borg Barthet, S. von Bahr, U. Löhmus a A. Ó Caoimh (zpravodaj), soudci, generální advokát: A. Tizzano, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Oprávněnost užití ochranné známky podle čl. 6 odst. 1 písm. c) první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, je závislá na zjištění, zda je toto užití nezbytné pro uvedení účelu výrobku.

Užití ochranné známky třetí osobou, která není jejím majitelem, je pro označení účelu výrobku prodávaného touto třetí osobou nezbytné, pokud představuje v praxi jediný prostředek, jak veřejnosti srozumitelnou a úplnou informaci o tomto účelu poskytnout, s cílem zachovat systém nenarušené soutěže na trhu tohoto výrobku.

Úkolem postupujícího soudu je ověřit, zda je ve věci v původním řízení takové užití nezbytné, s ohledem na druh veřejnosti, které je výrobek prodáváný dotčenou třetí osobou určen.

Článek 6 odst. 1 písm. c) směrnice 89/104 nečiní při posuzování oprávněnosti užívání ochranné známky žádný rozdíl mezi možnými účely výrobků a kritéria pro posouzení oprávněnosti užívání ochranné známky, zejména co se týče příslušenství nebo náhradních dílů, nejsou tedy odlišná od těch, která se použijí na jiné kategorie možných účelů výrobků.

2. Podmínka „poctivých zvyklostí“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) směrnice 89/104 v podstatě představuje výraz povinnosti loajality vůči oprávněným zájmům majitele ochranné známky.

Užívání ochranné známky není v souladu s poctivými zvyklostmi v průmyslu nebo v obchodě, zejména pokud:

- je činěno takovým způsobem, že může vzbuzovat domněnku, že mezi třetí osobou a majitelem ochranné známky existuje obchodní propojení;
- ovlivňuje hodnotu ochranné známky tím, že protiprávně těží z její rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména;
- způsobuje oslabení důvěry nebo hanobení uvedené ochranné známky,
- nebo pokud třetí osoba představuje svůj výrobek jako napodobeninu nebo reprodukci výrobku opatřeného ochrannou známkou, jejímž majitelem není.

Skutečnost, že třetí osoba užívá ochrannou známku, jejímž majitelem není, s cílem označit účel výrobku, který prodává, nutně neznamená, že tento výrobek představuje tak, jako by měl stejnou kvalitu nebo rovnocenné vlastnosti jako výrobek opatřený uvedenou ochrannou známkou. Takové představení závisí na skutečnostech projednávaného případu a je úkolem postupujícího soudu, aby posoudil jeho případnou existenci v závislosti na okolnostech věci v původním řízení.

Možnost představení výrobku prodáváného třetí osobou tak, že je stejné kvality nebo že má rovnocenné vlastnosti jako výrobek ochranné známky, kterou užívá, představuje skutečnost, kterou musí postupující soud vzít v úvahu při ověřování, zda toto užívání je v souladu s poctivými zvyklostmi v průmyslu nebo v obchodě.

3. V případě, že třetí osoba, která užívá ochrannou známku, jejímž majitelem není, neprodává pouze náhradní díly nebo příslušenství, ale také samotný výrobek, se kterým jsou tyto náhradní díly nebo příslušenství užívány, náleží takové užívání do působnosti čl. 6 odst. 1 písm. c) směrnice 89/104, pokud je nezbytné pro označení účelu výrobku prodáváného touto osobou a pokud je v souladu s poctivými zvyklostmi v průmyslu nebo v obchodě.

(¹) Úř. věst. C 171, 19.7.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(velkého senátu)

ze dne 12. dubna 2005

ve věci C-265/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Audiencia Nacional): Igor Simutenkov proti Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol (¹)

(Dohoda o partnerství Společenství-Rusko — Čl. 23 odst. 1 — Přímý účinek — Podmínky týkající se zaměstnávání — Zásada nediskriminace — Fotbal — Omezení počtu profesionálních hráčů státních příslušníků třetích států, kteří mohou být nominováni do utkání v národní soutěži)

(2005/C 132/16)

(Jednací jazyk: španělština)

Ve věci C-265/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Audiencia Nacional (Španělsko) ze dne 9. května 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 17. června 2003, v řízení Igor Simutenkov proti Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol, Soudní dvůr (velký senát), ve složení V. Skouris, předseda senátu, P. Jann, C. W. A. Timmermans a A. Rosas, předsedové senátů, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (zpravodaj), U. Løhmus, E. Levits a A. Ó Caoimh, soudci, generální advokátka: C. Stix-Hackl, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 12. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

Článek 23 odst. 1 dohody o partnerství a spolupráci zřizující partnerství mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé podepsané dne 24. června 1994 na Korfu a schválené jménem Společenství rozhodnutím Rady a Komise 97/800/ESUO, ES, Euratom ze dne 30. října 1997 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby na profesionálního sportovce ruské státní příslušnosti řádně zaměstnaného klubem se sídlem ve členském státě bylo použito pravidlo vydané sportovní federací téhož státu, podle kterého mohou kluby nominovat do utkání v soutěžích organizovaných na národní úrovni pouze omezený počet hráčů pocházejících ze třetích států, které nejsou smluvní stranou EHP.

(¹) Úř. věst. C 213, 6.9.2003.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci C-335/03: Portugalská republika proti Komisi
Evropských společností⁽¹⁾*(EZOZF — Prémie na hovězí a telecí maso — Kontroly —
Reprezentativnost výběrových souborů — Přenesení výsledku
kontroly na předchozí léta — Odůvodnění)*

(2005/C 132/17)

(Jednací jazyk: portugalština)

Ve věci C-335/03, jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES, podaná dne 25. července 2003, **Portugalská republika** (zmocněnec: L. Fernandes, ve spolupráci s C. Botelhem Monizem a E. Maiou Cadetem) proti **Komisi Evropských společností** (zmocněnci: A. M. Alves Vieira a L. Visaggio, ve spolupráci s N. Castrem Marquesem a F. Costou Leitem), Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodaj), C. Gulmann, R. Schintgen a J. Klučka, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) Žaloba se zamítá.
- 2) Portugalské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 239, 4.10.2003

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(čtvrtého senátu)

ze dne 17. března 2005

ve věci C-467/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
Finanzgericht München): Ikegami Electronics (Europe)
GmbH proti Oberfinanzdirektion Nürnberg⁽¹⁾,*(Společný celní sazebník — Celní položka — Celní zařízení
přístroje pro digitální záznam — Zařazení v kombinované
nomenklatuře)*

(2005/C 132/18)

(Jednací jazyk: němčina)

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES podaná rozhodnutím Finanzgericht

München (Německo) ze dne 24. června 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 6. listopadu 2003, v řízení **Ikegami Electronics (Europe) GmbH** proti **Oberfinanzdirektion Nürnberg**, Soudní dvůr (čtvrtý senát), ve složení K. Lenaerts (zpravodaj), předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues a E. Levits, soudci, generální advokátka: J. Kokott, vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

Přístroj, který za účelem videodohledu ukládá do paměti signály vydané kamerami a po jejich komprimaci je reprodukuje na obrazovce, plní jinou funkci, než je zpracování dat ve smyslu poznámky 5 E kapitoly 84 kombinované nomenklatury společného celního sazebníku, který je uveden v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (ES) č. 2031/2001 ze dne 6. srpna 2001.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 21, 24.1.2004.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(pátého senátu)

ze dne 10. března 2005

ve věci 469/03 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
Tribunale di Bologna): Filomeno Mario Miraglia⁽¹⁾*(Článek 54 úmluvy k provedení Schengenské dohody —
Zásada zákazu dvojího trestu — Rozsah působnosti —
Rozhodnutí soudních orgánů členského státu vzdát se trestního stíhání osoby z důvodu zahájení obdobného řízení
v jiném členském státě)*

(2005/C 132/19)

(Jednací jazyk: itaština)

Ve věci C-469/03, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Tribunale di Bologna (Itálie) ze dne 22. září 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 10. listopadu 2003, v trestním řízení proti **Filomenu Mariu Miragliovi**, Soudní dvůr (pátý senát), ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, R. Schintgen (zpravodaj) a P. Kūris, soudci, generální advokát: A. Tizzano, vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada, vydal dne 10. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

Zásada zákazu dvojího trestu, upravená v článku 54 úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu, se neuplatní na rozhodnutí soudních orgánů členského státu, kterým se zastavuje trestní řízení poté, co se státní zastupitelství rozhodlo nepokračovat v trestním stíhání z důvodu, že trestní stíhání proti těmž obviněnému pro tentýž čin bylo zahájeno v jiném členském státě, aniž by bylo provedeno posouzení věci samé.

(¹) Úř. věst. C 21, 24.1.2004.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(prvního senátu)

ze dne 17. března 2005

ve věci C-109/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesverwaltungsgericht): Karl Robert Kranemann proti Land Nordrhein-Westfalen (¹)

(Článek 48 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 39 ES) — Volný pohyb pracovníků — Zaměstnanec veřejné správy v přípravné praxi — Praxe vykonávaná v jiném členském státě — Náhrada cestovních nákladů omezená na část cesty uskutečněné na vnitrostátním území)

(2005/C 132/20)

(Jednací jazyk: němčina)

Ve věci C-109/04, jejímž předmětem je žádost Bundesverwaltungsgericht (Německo) zasláná Soudnímu dvoru na základě rozhodnutí ze dne 17. prosince 2003, došla Soudnímu dvoru dne 2. března 2004, směřující k získání ve sporu probíhající před tímto soudem mezi **Karlem Robertem Kranemannem** a **Land Nordrhein-Westfalen**, rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článku 234 ES, Soudní dvůr (první senát), ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Lenaerts (zpravodaj), N. Colneric, K. Schieman a E. Levits, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

Článek 48 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 39 ES) brání vnitrostátnímu opatření, které, pokud jde o osobu, která v rámci přípravné praxe vykonala skutečnou a efektivní výdělečnou činnost v jiném členském státě než v členském státě svého původu, přiznává právo na náhradu jejich cestovních nákladů pouze do výše částky vztahující se k té části cesty, která byla uskutečněna na vnitrostátním území,

příčemž však stanoví, že jestliže by taková činnost byla vykonávána na vnitrostátním území, byly by cestovní náklady nahrazeny v plné výši.

(¹) Úř. věst. C 106, 30.4.2004.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 17. března 2005

ve věci C-128/04 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde): trestní řízení proti Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA (¹)

(Silniční doprava — Sociální právní předpisy — Nařízení (EHS) č. 3821/85 — Povinnost montáže a užívání tachografu — Nařízení (EHS) č. 3820/85 — Odchylna ve prospěch vozidel určených pro přepravu materiálu nebo zařízení)

(2005/C 132/21)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Ve věci C-128/04, jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde (Belgie) ze dne 19. ledna 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 9. března 2004, v trestním řízení proti **Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA**, Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas (zpravodaj), předseda senátu, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, U. Lohmus a A. Ó. Caoimh, soudci, generální advokát: M. Poiares Maduro, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- Výrazy „materiál nebo zařízení“ uvedené v čl. 13 odst. 1 písm. g) nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 ze dne 20. prosince 1985 o harmonizaci určitých sociálních právních předpisů v silniční dopravě je třeba vykládat v rámci režimu odchytek stanoveného v čl. 3 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě tak, že se nevztahují výlučně na „nástroje a přístroje“, ale pokrývají rovněž věci, jako je stavební materiál nebo kabely, nezbytné pro provedení prací, které tvoří náplň hlavní činnosti řidiče dotčeného vozidla.

(¹) Úř. věst. C 106, 30.4.2004.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(třetího senátu)

ze dne 14. dubna 2005

ve věci **C-243/04 P: Zoé Gaki-Kakouri proti Soudnímu dvoru Evropských společenství** ⁽¹⁾**(Opravný prostředek — Peněžní režim členů a bývalých členů Soudního dvora — Práva rozvedené manželky zemřelého bývalého člena)**

(2005/C 132/22)

(Jednací jazyk: francouzština)

Ve věci C-243/04 P, jejímž předmětem je opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora podaný dne 9. června 2004 **Zoé Gaki-Kakouri**, s bydlištěm v Athénách (Řecko), (advokát: H. Tagaras), přičemž druhým účastníkem řízení je **Soudní dvůr Evropských společenství**, (zmocněnec: M. Schauss), Soudní dvůr (třetí senát), ve složení A. Rosas (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet, A. La Pergola, S. von Bahr a J. Malenovský, soudci, generální advokát: L. A. Geelhoed, vedoucí soudní kanceláře: R. Grass, vydal dne 14. dubna 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) *Opravný prostředek se zamítá.*
- 2) *Zoé Gaki-Kakouri se ukládá náhrada nákladů řízení.*

⁽¹⁾ Úř. věst. C 190, 24.7.2004.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Oberster Gerichtshof ze dne 2. února 2005 ve věci Reisch Montage AG proti Kiesel Baumaschinen Handels GmbH

(Věc C-103/05)

(2005/C 132/23)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Oberster Gerichtshof ze dne 2. února 2005 ve věci Reisch Montage AG proti Kiesel Baumaschinen Handels GmbH, došlým kanceláři Soudního dvora dne 28. února 2005, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Oberster Gerichtshof žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následující otázce:

Může se žalobce odvolat na čl. 6 bod 1 nařízení (ES) č. 44/2001 ⁽¹⁾, pokud podá žalobu proti osobě s bydlištěm ve státě soudu a proti osobě usazené v jiném členském státě, avšak žaloba proti osobě s bydlištěm ve státě soudu je již k okamžiku podání této žaloby nepřijatelná z důvodu zahájeného konkurzního řízení na její majetek, které má podle vnitrostátního práva za následek zastavení řízení?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1).

Žaloba podaná dne 3. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Rakouské republice

(Věc C-109/05)

(2005/C 132/24)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 3. března 2005 žaloba směřující proti Rakouské republice podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Minasem Konstantinidisem a Bernhardem Schimou, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr určil, že:

1. Rakouská republika nesplnila povinnost, která pro ni vyplývá z článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností ⁽¹⁾ tím, že povinnost bezplatného sběru v čl. 5 odst. 1 vyhlášky o předcházení vzniku odpadů, sběru a nakládání s vozidly s ukončenou životností

(1) omezila na vozidla s ukončenou životností těch značek, které byly uvedeny do provozu nynějšími výrobci a dovozci a

(2) na vozidla přihlášená v Rakousku.

2. Rakouské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Ustanovení vyhlášky Rakouské republiky o vozidlech s ukončenou životností stanoví, že výrobci nebo dovozci musí přijmout zpět vozidla s ukončenou životností těch značek, které uvedli do provozu, pokud následovalo přihlášení tohoto vozidla v Rakousku, představuje porušení článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000.

Směrnice zavazuje členské státy vytvořit systém sběru tak, že veškerá vozidla s ukončenou životností budou nezávisle na jejich značce vzata zpět a stanoví povinnost bezplatného sběru vozidel s ukončenou životností. Tyto cíle rakouská právní úprava nespĺňuje vzhledem k tomu, že obsahuje dvojí omezení: omezení povinnosti sběru na značky, které dotčený výrobce nebo dovozce uvedl do provozu a omezení povinnosti sběru na vozidla přihlášená v Rakousku.

Komise se nemůže připojit k názoru Rakouské republiky, že rozlišování podle evidence vozidla v tuzemsku je věcně odůvodněné vzhledem k tomu, že jen tak může být zabráněno tomu, aby byli jednotliví výrobci nepřiměřeně silně zatíženi povinností sběru. Proti tomu uvádí, že mělo-li by se v praxi ukázat, že dojde k nepřiměřenému zatížení jednotlivých výrobců nebo dovozců popřípadě sběrných míst v jednom členském státě v důsledku bezplatného sběru vozidel s ukončenou životností bez tuzemského přihlášení, bude k tomu přihlédnuto v rámci řízení podle čl. 5 odst. 4 čtvrtého pododstavce směrnice. Toto ustanovení stanoví, že Komise pravidelně kontroluje provádění povinnosti bezplatného sběru, aby zajistila, že nepovede k narušení trhu.

(¹) Úř. věst. L 269, s. 34.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná usnesením Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (šestý senát) ze dne 22. října 2004 ve věci Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato proti Spa Lucchini Siderurgica

(Věc C-119/05)

(2005/C 132/25)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla usnesením Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (šestý senát) ze dne

22. října 2004 ve věci Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato proti Spa Lucchini Siderurgica, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 14. března 2005, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (šestý senát) žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) Je na základě přímo použitelné zásady přednosti práva Společenství, které v projednávaném případě spočívá v rozhodnutí s obecnou působností č. 3484/85/ESÚO ze dne 20. června 1990, doručeném dne 20. července 1990, a rozhodnutí Komise č. 5259 ze dne 16. září 1996 ukládajícím navrácení podpory, což jsou akty, na jejichž základě bylo přijato rozhodnutí o vrácení napadené v tomto řízení (tj. nařízení č. 20357 ze dne 20. září 1996 o zrušení nařízení č. 17975 ze dne 8. března 1996 a č. 18337 ze dne 3. dubna 1996), právně možné a žádoucí, aby vnitrostátní správa požadovala zpět podporu, kterou obdržel jednotlivec, ačkoliv existuje účinný rozsudek vydaný v občanskoprávním řízení, který shledává bezpodmínečnou povinnost zaplatit tuto podporu?
- 2) Není naopak řízení o vrácení s ohledem na obecně uznanou zásadu, podle které je rozhodnutí o vrácení podpory upraveno právem Společenství, jeho provedení a dotýčné řízení o vrácení jsou však při neexistenci předpisů práva Společenství v tomto ohledu upraveny vnitrostátním právem (k této zásadě viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 1983, Deutsche Milchkontor, 205/82 až 215/82, Recueil 1983, s. 2633), z důvodu konkrétního účinného soudního rozhodnutí (článek 2909 Codice civile), které bylo vydáno v právním sporu mezi jednotlivcem a správním orgánem a kterému je správa povinna se podrobit, právně nemožné?

Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku

(Věc C-126/05)

(2005/C 132/26)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 21. března 2005 žaloba směřující proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou N. Yerrelem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Velká Británie tím, že nepřijala všechny právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/34/ES⁽¹⁾ ze dne 22. června 2000, kterou se mění směrnice Rady 93/104/ES⁽²⁾ o některých aspektech úpravy pracovní doby se zřetelem k odvětvím a činnostem vyňatým z uvedené směrnice nebo tím, že tyto předpisy nesdělila Komisi, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají ze Smlouvy ES;

2. uložil Velké Británii náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta stanovená pro provedení směrnice uplynula dne 1. srpna 2003.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 195, 1.8.2000, s. 41.

⁽²⁾ Úř. věst. L 307, 13.12.1993, s.18.

Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku

(Věc C-131/05)

(2005/C 132/27)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 21. března 2005 žaloba směřující proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou Michélem Van Beekem, jako zmocněncem, ve spolupráci s Frédéricem Louisem, advokátem, a Antoniem Capobiancem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Spojené království tím, že nesplnilo povinnosti vyplývající z čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 79/409/EHS o ochraně volně žijících ptáků⁽¹⁾ a podle čl. 12 odst. 2 a čl. 13 odst. 1, obou ve spojení s čl. 2 odst. 1 směrnice

Rady 92/43/EHS o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin⁽²⁾, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z uvedených směrnic;

2. uložil Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Komise tvrdí, že:

— omezením zákazu obsaženého v čl. 6 odst. 1 směrnice 79/409/EHS, směrnice o ochraně volně žijících ptáků, týkajícího se prodeje, přepravy za účelem prodeje, držení za účelem prodeje a nabízení za účelem prodeje všech druhů volně žijících ptáků či stěhovaných ptáků na území Velké Británie, porušilo Spojené království výše uvedený článek, neboť uvedený zákaz má jasně zahrnovat všechny druhy přirozeně se vyskytující a volně žijící na evropském území všech členských států, na něž se vztahuje Smlouva;

— omezením zákazu obsaženého v čl. 12 odst.2 směrnice 92/42/EHS, směrnice o ochraně přírodních stanovišť, týkajícího se držení a chovu, dopravy a prodeje nebo výměny a nabízení za účelem prodeje nebo výměny jedinců živočišných druhů uvedených v příloze IV(a) uvedené směrnice na živočišné druhy jejichž přirozené místo výskytu zahrnuje Velkou Británii, porušilo Spojené království výše uvedený článek, neboť následkem uvedeného omezení je seznam druhů zahrnutých právními předpisy Spojeného království kratší, než seznam v příloze IV uvedené směrnice;

— omezením zákazu obsaženého v čl. 13 odst.1 směrnice 92/42/EHS, směrnice o ochraně přírodních stanovišť, týkajícího se obchodování s rostlinnými druhy, na druhy jejichž přirozené místo výskytu zahrnuje jakýkoli prostor ve Velké Británii uvedený jak je uvedeno v příloze 4 [nařízení z roku 1994], Spojené království porušilo výše uvedený článek, vzhledem k tomu, že v důsledku tohoto omezení je seznam chráněných rostlinných druhů v příloze 4 kratší než seznam chráněných druhů v Příloze IV písm. b) směrnice o ochraně přírodních stanovišť.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 103, 25.4.1979, s. 1

⁽²⁾ Úř. věst. L 206, 22.7.1992, s. 7

Žaloba podaná dne 21. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Spolkové republice Německo

(Věc C-132/05)

(2005/C 132/28)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 21. března 2005 žaloba směřující proti Spolkové republice Německo podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou Eugeniem De March a Sabine Grünheid, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Spolková republika Německo tím, že formálně odmítla na svém státním území stíhat použití označení „Parmesan“ při označování výrobků, které neodpovídají specifikaci chráněného označení původu „Parmigiano Reggiano“, a tím zvýhodnila protiprávní zneužití proslulosti pravého výrobku chráněného ve Společenství, nesplnila své povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2081/92⁽¹⁾ ze dne 14. července 1992;
2. uložil Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Komise je toho názoru, že uvedení sýru na trh na německém území s označením „Parmesan“, které neodpovídá specifikaci označení „Parmigiano Reggiano“, představuje porušení čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2081/92, které měly německé úřady bez návrhu zakázat.

Jelikož je označení „Parmigiano Reggiano“ od roku 1996 zapsáno jako chráněné označení původu v „Seznamu chráněných zeměpisných údajů a označení původu“ a tím chráněno na území Společenství, musejí členské státy toto označení chránit proti protiprávnímu zneužití, napodobení nebo vyvolání domněnky chráněných označení, a to sice i tehdy, pokud je uveden skutečný původ výrobků nebo pokud se jedná o překlad chráněného označení.

Komise uplatňuje, že se u pojmu „Parmesan“ jedná o francouzský překlad označení „Parmigiano Reggiano“. Pojmy „Parmesan“ a „Parmigiano Reggiano“ představují podle názoru Komise synonyma, která vzhledem k historii chráněného označení a důkazů v mnohých příručkách, které sahají od roku 1516 až do současnosti, prokazatelně označují sýr vyráběný v příslušné zeměpisné oblasti Itálie. V důsledku zápisu chráněného označení původu „Parmigiano Reggiano“ jsou zeměpisná

označení „Parmigiano“ a „Reggiano“ Společenstvím chráněna jak samostatně, tak v jejich složení.

Podle názoru Komise neexistují žádné opodstatněné důvody pro přijetí názoru Spolkové republiky Německo, podle kterého je výraz „Parmigiano“, pokud je používán samostatně, vnímán jako druhové označení ve smyslu článku 3 nařízení (EHS) č. 2081/92, u kterého pro spotřebitele neexistuje žádné spojení s určitou zeměpisnou oblastí.

Jelikož je tím používání označení „Parmesan“ vyhrazeno výhradně výrobcům na italském území, kteří vyrábějí tento sýr podle závazné specifikace, Spolková republika Německo tím, že odmítla na německém státním území zakázat neoprávněné používání označení „Parmesan“, nesplnila své povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení (EHS) č. 2081/92.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 208, s. 1.

Žaloba podaná dne 23. března 2005 Komisí Evropských společenství proti Italské republice

(Věc C-135/05)

(2005/C 132/29)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 23. března 2005 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou D. Recchia a M. Konstantinidisem, členy právní služby Komise.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- 1) určil, že Italská republika tím, že nepřijala všechna nezbytná opatření, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 4, 8 a 9 směrnice Rady 75/442/EHS⁽¹⁾ o odpadech ve znění směrnice 91/156/EHS⁽²⁾, z čl. 2 odst. 1 směrnice Rady 91/689/EHS⁽³⁾ o nebezpečných odpadech a z čl. 14 písm. a), b) a c) směrnice Rady 1999/31/ES⁽⁴⁾ o skládkách odpadů;
- 2) uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na základě řady dokumentů se Komise dozvěděla o vysokém počtu skládek nacházejících se na italském území, jež jsou provozovány protiprávně a nejsou pod kontrolou orgánů veřejné správy, z nichž některé obsahují nebezpečné odpady.

Komise má za to, že jelikož Italská republika toleruje existenci těchto skládek, nespĺnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 4, 8 a 9 směrnice Rady 75/442/EHS o odpadech ve znění směrnice 91/156/EHS a z čl. 2 odst. 1 směrnice Rady 91/689/EHS o nebezpečných odpadech.

Co se týče skládek existujících ke dni 16. července 2001, jež jsou povolené nebo jež byly již k tomuto dni v provozu, chybějící informace o plánech reorganizace, které správci těchto skládek měli předložit do 16. července 2002, vedou Komisi k závěru, že neexistují plány reorganizace, jakož i příslušná oprávnění a plány případného uzavření skládek, které neodpovídají požadavkům směrnice.

Komise má tedy za to, že Italská republika nespĺnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 14 písm. a), b) a c) směrnice Rady 1999/31/ES o skládkách odpadů.

(¹) Úř. věst. L 194, 25.7.1975, s. 39.

(²) Úř. věst. L 78, 26.3.1991, s. 32.

(³) Úř. věst. L 377, 31.12.1991, s. 20.

(⁴) Úř. věst. L 182, 16.7.1999, s. 1.

Žaloba podaná dne 24. března 2005 Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku proti Radě Evropské unie

(Věc C-137/05)

(2005/C 132/30)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla dne 24. března 2005 předložena žaloba směřující proti Radě Evropské unie podaná Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku, zastoupeným C. Jacksonem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Spojené království Velké Británie a Severního Irsku navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. zrušil nařízení Rady (ES) č. 2252/2004 ze dne 13. prosince 2004 o normách pro bezpečnostní a biometrické prvky v cestovních pasech a cestovních dokladech vydávaných členskými státy (¹);
2. určil, na základě článku 231 ES, že po zrušení nařízení o cestovních pasech a až do doby, kdy bude přijata nová právní úprava v této oblasti, si ustanovení nařízení o cestovních pasech zachovávají účinnost, s výjimkou případů, kdy způsobují vyloučení Spojeného království z účasti na jeho provádění;
3. uložil Radě Evropské unie náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

1. Spojenému království bylo odepřeno právo účastnit se na přijetí nařízení Rady (ES) č. 2252/2004 ze dne 13. prosince 2004 o normách pro bezpečnostní a biometrické prvky v cestovních pasech a cestovních dokladech vydávaných členskými státy (nařízení o cestovních pasech), přestože oznámilo své přání tak učinit podle čl. 5 odst. 1 Protokolu o začlenění Schengenského acquis do rámce Evropské unie (Schengenský protokol) a čl. 3 odst. 1 Protokolu o postavení Spojeného království a Irsku. Zrušení nařízení o cestovních pasech je požadováno z důvodu, že vyloučení Spojeného království z jeho přijetí je v rozporu s podstatným procesním požadavkem a porušením Smlouvy ve smyslu článku 230 druhého pododstavce ES.

2. Spojené království především tvrdí, že jeho vyloučením z přijetí nařízení o cestovních pasech jednala Rada na základě chybného výkladu vztahu článku 5 a článku 4 Schengenského protokolu. Konkrétněji tvrdí následující:

(a) Výklad Rady, že právo na účast podle článku 5 Schengenského protokolu platí pouze pro opatření vycházející z ustanovení Schengenského acquis, kterých se Spojené království účastní na základě rozhodnutí Rady přijatého na základě článku 4 odporuje struktuře a znění těchto článků, a to samotnou povahou fungování článku 5 a Prohlášení k článku 5, které bylo připojeno k závěrečnému aktu Amsterodamské smlouvy.

(b) Výklad článku 5 Schengenského protokolu podaný Radou není potřebný k umožnění užitečného účinku pravidla „nedotčení“ obsaženého v článku 7 Protokolu o postavení Spojeného království a Irsku. Není ani potřebný k zachování celistvosti Schengenského acquis. Jako prostředek k ochraně acquis by totiž byl jeho negativní vliv na Spojené království hrubě nepřiměřený.

- (c) S ohledem na široké a volné pojetí opatření vycházejících z Schengenského acquis, které Rada ve své praxi užívá, by fungování článku 5 Schengenského protokolu, podle výkladu poskytnutého Radou, mohlo působit způsobem porušujícím zásadu právní jistoty a základní zásady pro posílenou spolupráci.
3. Podpůrně Spojené království tvrdí, že pokud by výklad vztahu mezi článkem 5 a článkem 4 Schengenského protokolu poskytnutý Radou byl správný, vedlo by to nezbytně k úzkému pojetí pojmu opatření, vycházejícího ze Schengenského acquis, jako opatření neoddělitelně spojeného s tímto acquis, přičemž nařízení o cestovních pasech není takovým opatřením.

(¹) Úř. věst. L 385, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozsudkem Cour de cassation (Belgie) ze dne 17. března 2005 ve věci Levi Strauss & Co proti Casucci Spa

(Věc C-145/05)

(2005/C 132/31)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla rozsudkem Cour de cassation (Belgie) ze dne 17. března 2005 ve věci Levi Strauss & Co proti Casucci Spa, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 31. března 2005, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Cour de cassation (Belgie) žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) K určení rozsahu ochrany řádně nabyté ochranné známky v závislosti na její rozlišovací způsobilosti, stanové v čl. 5 odst. 1 První směrnice Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (¹), musí soudce brát ohled na názor dotyčné veřejnosti v okamžiku, kdy začalo používání podobné ochranné známky nebo označení, inkriminované jako zásah do práv z ochranné známky?
- 2) Při záporné odpovědi, může soudce brát ohled na názor dotyčné veřejnosti v kterémkoliv okamžiku v době, která následuje po okamžiku, kdy začalo inkriminované používání? Může brát zejména ohled na názor dotyčné veřejnosti v okamžiku, kdy rozhoduje?
- 3) Konstatuje-li soudce při použití kritéria uvedeného v bodě 1, že se jedná o zásah do práv z ochranné známky, je

odůvodněné, aby nařídil zastavení používání označení představujícího tento zásah?

- 4) Může tomu být jinak, pokud ochranná známka žalobce zcela nebo částečně ztratila svou rozlišovací způsobilost po okamžiku, kdy začalo používání představující zásah do práv z ochranné známky, ale výlučně v případech, kdy tato ztráta je zcela nebo zčásti zapříčiněna konáním nebo nekonáním majitele této ochranné známky?

(¹) Úř. věst. L 40, 11.2.1989, s.1

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozsudkem Cour d'appel de Paris, prvním senátem, oddělením A, ze dne 23. března 2005 ve věci Harold Price proti Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques

(Věc C-149/05)

(2005/C 132/32)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla rozsudkem Cour d'appel de Paris, prvního senátu, oddělení A, ze dne 23. března 2005 ve věci Harold Price proti Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques, které došlo kanceláři Soudního dvora dne 4. dubna 2005, podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

Cour d'appel de Paris, první senát, oddělení A, žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o následujících otázkách:

- 1) Použije se směrnice Rady 92/51/EHS ze dne 18. června 1992 o druhém obecném systému pro uznávání odborného vzdělávání a přípravy, kterou se doplňuje směrnice 89/48/EHS (¹), na činnost ředitele dobrovolných prodejů movitých věcí ve veřejné dražbě, tak jak je upravena články L.321-1 až L.321-3, L.321-8 a L. 321-9 obchodního zákona?
- 2) Může hostitelský členský stát v případě kladné odpovědi uplatňovat výjimku z čl. 4 odst. 1 písm. b) druhého pododstavce stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) šestém pododstavci směrnice?

(¹) Úř. věst. L 209, 24.7.1992, s. 25

Shrnutí žaloby podané dne 5. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Spolkové republice Německo

(Věc C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Jednací jazyk: němčina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 5. dubna 2005 žaloba směřující proti Spolkové republice Německo podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou R. Lyalem a K. Grossem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Spolková republika Německo tím, že v § 2 odst. 1 větě první zákona o příplatcích na vlastní bydlení [„Eigenheimzulagengesetz“] vylučuje z poskytnutí příplatku na vlastní bydlení osoby neomezeně povinné k dani s objekty umístěnými v jiných členských státech nezávisle na tom, zda tam může být uplatňována srovnatelná podpora, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 18, 39 a 43 Smlouvy o ES
2. uložil Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Podle názoru Evropské komise vykazuje příplatek na vlastní bydlení poskytovaný německým státem diskriminační rysy. Nárok na poskytnutí příplatku na vlastní bydlení mají v Německu osoby neomezeně povinné k dani, které v Německu nabudou byt nebo dům pro účely bydlení. Osobám v Německu neomezeně povinným k dani, které žijí mimo Německo a chtějí zde nabyt nemovitost pro účely bydlení, oproti tomu příplatek na vlastní bydlení poskytnut není.

Touto německou úpravou jsou znevýhodněny tři skupiny osob: 1. Státní zaměstnanci s bydlištěm v cizině, 2. Přehraniční pracovníci, jejichž příjmy podléhají nejméně z 90 % německé dani z příjmu a 3. Diplomati a úředníci EU pocházející z Německa.

Komise spatřuje v tomto v závislosti na statutu dotčené skupiny osob porušení volného pohybu pracovníků (článek 39 ES), svobody usazování (článek 43 ES) resp. volného pohybu podle článku 18 ES. Všechny konstelace případů vykazují dostatečné znaky vztahu překračujícího hranice, takže je odůvodněna použitelnost příslušného ustanovení Smlouvy.

Komise považuje za uplatnitelnou judikaturu Soudního dvora ve věci *Schumacker* (C-279/93). Každý, kdo je v Německu osobou neomezeně povinnou k dani, kdo tedy své celosvětové příjmy zdaňuje zásadně v Německu a podílí se tak na financování

vání německé společnosti, musí mít ve stejné míře prospěch ze zvýhodnění financovaných daněmi jako ten, kdo na území trvale žije. Musí být zabráněno tomu, že dotyční nemohou využívat výhod souvisejících s jejich osobní situací ve státě, kde mají bydliště ani ve státě, kde vykonávají svou činnost.

V praxi je málo pravděpodobné, že osoba v Německu neomezeně povinná k dani je současně osobou neomezeně povinnou k dani v jiném státě. Tato výjimečná situace může mít na zřeteli to, že kumulace německého příplatku na vlastní bydlení a jiné srovnatelné zahraniční podpory je zakázána.

Omezení příplatku na vlastní bydlení na objekty umístěné v Německu není opodstatněné. Bytová situace v Německu by mohla být také zlepšena, pokud by například přehraniční pracovníci namísto toho, aby se odstěhovali do Německa, nabyli vlastnictví k bytu v příhraniční oblasti v cizině. Spolková vláda nedoložila uspokojivě v předběžném řízení, jakému účelu omezení podpory na vlastní území státu v podstatě slouží. I kdyby bylo přípustné, aby členský stát mohl podporovat jen výstavbu bytů na svém území, není německá úprava logicky správná. Jestliže chce totiž Spolková republika podporovat každou formu výstavby bytů v Německu, je nepochopitelné, proč je podpora omezena na osoby, které jsou v Německu neomezeně povinné k dani. Také osoby, jejichž povinnost k dani v Německu je omezena, by mohly nabývat obytné prostory a podporovat tak výstavbu bytů.

Právo Společenství nijak nevyžaduje finanční podporu nabývání bytů sloužících jako přechodné bydliště v jiných členských státech. Stanovení rozsahu podpory přísluší pouze vnitrostátnímu zákonodárci. Jeho volnost úpravy je však omezena základními svobodami stanovenými ve Smlouvě o ES.

Žaloba podaná dne 5. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Řecké republice

(Věc C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Jednací jazyk: řečtina)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 5. dubna 2005 žaloba směřující proti Řecké republice podaná Komisí Evropských společenství zastoupenou Eleni Tserepa-Lacombe a Nicolou Yerrellem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Řecká republika tím, že nepřijala všechny právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/34/ES⁽¹⁾ ze dne 22. června 2000, kterou se mění směrnice Rady 93/104/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby se zřetelem k odvětvím a činnostem vyňatým z uvedené směrnice nebo tím, že tyto předpisy nesdělila Komisi, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z této směrnice;

2. uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta stanovená pro provedení směrnice uplynula dne 1. srpna 2003.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 195, 1.8.2000, s. 41.

Žaloba podaná dne 6. dubna 2005 Komisí Evropských společností proti Lucemburskému velkovévodství

(Věc C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudnímu dvoru Evropských společností byla předložena dne 6. dubna 2005 žaloba směřující proti Lucemburskému velkovévodství podaná Komisí Evropských společností zastoupenou D. Maidani, jako zmocněnkyní, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společností navrhuje, aby Soudní dvůr:

1) určil, že Lucemburské velkovévodství tím, že nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění⁽¹⁾ a v každém případě tím, že nesdělilo jejich znění Komisi, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice;

2) uložil Lucemburskému velkovévodství náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta pro provedení směrnice do vnitrostátního právního řádu uplynula dne 27. prosince 2003.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 168, 27.6.2002, s. 43

Žaloba podaná dne 7. dubna 2005 Komisí Evropských společností proti Italské republice

(Věc C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Jednací jazyk: italština)

Soudnímu dvoru Evropských společností byla předložena dne 7. dubna 2005 žaloba směřující proti Italské republice podaná Komisí Evropských společností zastoupenou C. Cattabriga, členkou právní služby Komise.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Italská republika tím, že nesdělila údaje stanovené v čl. 15 odst. 4 a čl. 18 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2847/93⁽¹⁾ ze dne 12. října 1993 o zavedení kontrolního režimu pro společnou rybářskou politiku, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z těchto ustanovení;

2. uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Článek 15 odst. 4 a čl. 18 odst. 1 nařízení č. 2847/93 ukládají členským státům sdělovat určité údaje Komisi elektronickou cestou a do přesně stanovené lhůty. Italské orgány nesdělily předmětné údaje ve stanovených lhůtách, pokud jde o roky 1999 a 2000. Italská republika tedy porušila povinnost sdělení uloženou výše uvedenými ustanoveními.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 261, 20.10.1993, s. 1.

Žaloba podaná dne 8. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Portugalské republice

(Věc C-163/05)

(2005/C 132/37)

(Jednací jazyk: portugalsština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 8. dubna 2005 žaloba směřující proti Portugalské republice podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Ramónem Vidal Puigem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

1. určil, že Portugalská republika tím, že nepřijala právní a správní předpisy nezbytné k provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/7/ES⁽¹⁾ ze dne 18. února 2002, kterou se mění směrnice Rady 96/53/ES, kterou se pro určitá silniční vozidla provozovaná v rámci Společenství stanoví maximální přípustné rozměry pro vnitrostátní a mezinárodní provoz, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z této směrnice;
2. uložil Portugalské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Lhůta k provedení této směrnice do vnitrostátního právního řádu uplynula dne 9. března 2004.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 67, s. 47.

Žaloba podaná dne 8. dubna 2005 Komisí Evropských společenství proti Lucemburskému velkovévodství

(Věc C-165/05)

(2005/C 132/38)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byla předložena dne 8. dubna 2005 žaloba směřující proti Lucemburskému velkovévodství podaná Komisí Evropských společenství, zastoupenou Gérardem Rozetem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Komise Evropských společenství navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Lucemburské velkovévodství tím, že uložilo ve svých právních předpisech získání pracovního povolení pro státní příslušníky třetích zemí, kteří uzavřeli sňatek s migrujícími pracovníky Evropské unie, a tím, že neuvedlo své právní předpisy do souladu s právem Společenství, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 11 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství⁽¹⁾,
- uložil Lucemburskému velkovévodství náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty:

Článek 11 nařízení č. 1612/68 stanoví, že manžel nebo manželka a děti mladší 21 let nebo závislí na státním příslušníkově členského státu, který vykonává na území jiného členského státu zaměstnání nebo samostatně výdělečnou činnost, jsou oprávněni k přístupu k jakémukoli zaměstnání na celém území stejného státu, a to i pokud nejsou státními občany žádného členského státu.

Právo pracovat je bezpodmínečné a znamená, že po manželi nebo manželce nebo jinému členu rodiny, který je státním příslušníkem třetí země, nemůže být požadováno, aby žádali o nebo získávali pracovní povolení pro to, aby měli přístup k zaměstnání, vzhledem k tomu, že by to mělo za následek podmínit toto právo předběžnou dodatečnou podmínkou, která by byla v rozporu s výslovnými ustanoveními výše uvedeného článku 11.

Lucemburští státní občané nemusejí mít pracovní povolení pro to, aby měli ve velkovévodství přístup k zaměstnání. V důsledku toho je uložení takové povinnosti státním příslušníkům třetích zemí, kteří uzavřeli sňatek s migrujícími pracovníky Evropské unie, v rozporu s článkem 3 nařízení č. 1612/68.

Vnitrostátní právní rámec nemůže ponechávat žádnou pochybnost nebo nejasnost nikoli pouze, pokud se týká obsahu uplatnitelné vnitrostátní právní úpravy, ale také pokud se týká formální hodnoty této právní úpravy.

Neslučitelnost vnitrostátních právních předpisů s ustanoveními Smlouvy, dokonce přímo uplatnitelnými, může být s konečnou platností odstraněna pouze závaznými vnitrostátními ustanoveními, která mají stejnou právní hodnotu jako ustanovení, která musejí být změněna.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 257, 19.10.1968, s. 2

Opravný prostředek podaný dne 15. dubna 2005 O. Mancini proti rozsudku vydanému dne 3. února 2005 Soudem prvního stupně Evropských společenství (čtvrtým senátem) ve věci T-137/03, O. Mancini proti Komisi Evropských společenství

(Věc C-172/05 P)

(2005/C 132/39)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudnímu dvoru Evropských společenství byl předložen dne 15. dubna 2005 opravný prostředek podaný O. Mancini, zastoupenou E. Boigelotem, advokátem, proti rozsudku vydanému dne 3. února 2005 Soudem prvního stupně Evropských společenství (čtvrtým senátem) ve věci T-137/03, O. Mancini proti Komisi Evropských společenství.

Účastník řízení podávající opravný prostředek navrhuje, aby Soudní dvůr:

- prohlásil opravný prostředek za přípustný a opodstatněný a
- zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ve věci Mancini v. Komise, vydaný dne 3. února 2005.

Účastník řízení podávající opravný prostředek navrhuje rovněž, aby Soudní dvůr rozhodl sám ve věci a vyhověl původní žalobě žalobkyně ve věci T-137/03, a:

- zrušil rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování ze dne 28. června 2002 nepřijmout žádost žalobkyně na místo lékaře – konzultanta u jednotky „Lékařské služby – Brusel“ – Generální ředitelství pro personál a administrativu B8;
- zrušil výslovné zamítavé rozhodnutí o stížnosti žalobkyně, která byla podána v souladu s čl. 90 odst. 2 služebního řádu dne 29. července 2002 a zamítnuta výslovným rozhodnutím ze dne 23. července 2003 doručeným žalobkyni dne 27. ledna 2003;
- zrušil jmenování Dr. Dolmanse na místo lékaře – konzultanta, se kterým bylo spojeno zejména odmítnutí žádosti žalobkyně o volné místo;
- uložil žalované, aby uhradila žalobkyni částku 15 000 eur, odhadnutou *ex aequo et bono*, z titulu náhrady škody za nemajetkovou újmu a zásah do její kariéry;
- v každém případě uložil žalované náhradu nákladů řízení.

Důvody opravného prostředku a hlavní argumenty

Důvody opravného prostředku vycházejí v souladu s článkem 58 Statutu Soudního dvora z porušení právních předpisů Společenství a nedostatků řízení před Soudem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího opravný prostředek.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 17. března 2005

ve věci T-192/98, *Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) proti Radě Evropské unie* ⁽¹⁾

(Dumping — Nepřijetí Radou návrhu Komise nařízení o uložení konečného antidumpingového cla — Nedostatek prosté většiny nezbytné k přijetí nařízení — Povinnost odůvodnění)

(2005/C 132/40)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci T-192/98, *Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton)*, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupený C. Stanbrookem, QC, a A. Dashwoodem, barrister, proti Radě Evropské unie (zmocněnec: S. Marquardt, ve spolupráci s G. M. Berrischem, advokát), podpořované Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku (zmocněnci: M. Ewing, poté K. Manji), jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí Rady ze dne 5. října 1998, kterým se zamítá návrh nařízení Rady (ES) o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu surových bavlněných tkanin pocházejících z Čínské lidové republiky, Egypta, Indie, Indonésie a Pákistánu, o konečném výběru prozatímního cla uloženého nařízením Komise (ES) č. 773/98 ze dne 7. dubna 1998 (Úř. věst. L 111, s. 19) a o zastavení řízení, pokud jde o dovoz těchto tkanin pocházejících z Turecka, předložený Komisí Evropských společenství dne 21. září 1998 [dokument COM (1998) 540 konečné], Soud (čtvrtý rozšířený senát), ve složení H. Legal, předseda, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka a V. Vadapalas, soudci, vedoucí soudní kanceláře: H. Jung, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. *Rozhodnutí Rady ze dne 5. října 1998, kterým se zamítá návrh nařízení Rady (ES) o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu surových bavlněných tkanin pocházejících z Čínské lidové*

republiky, Egypta, Indie, Indonésie a Pákistánu, o konečném výběru prozatímního cla uloženého nařízením Komise (ES) č. 773/98 ze dne 7. dubna 1998 (Úř. věst. L 111, s. 19) a o zastavení řízení, pokud jde o dovoz těchto tkanin pocházejících z Turecka, předložený Komisí Evropských společenství dne 21. září 1998 [dokument COM (1998) 540 konečné], se zrušuje.

2. *Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.*

3. *Spojené království Velké Británie a Severního Irsku ponese vlastní náklady řízení.*

⁽¹⁾ Úř. věst. C 160, 5.6.1999

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 17. března 2005

ve věci T-195/98, *Ettlin Gesellschaft für Spinnerei a Weberei AG a další proti Radě Evropské unie* ⁽¹⁾

(Dumping — Nepřijetí návrhu nařízení Komise o uložení konečného antidumpingového cla ze strany Rady — Nedosažení prosté většiny nezbytné k přijetí nařízení — Povinnost uvést odůvodnění)

(2005/C 132/41)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci T-195/98, *Ettlin Gesellschaft für Spinnerei a Weberei AG a další*, se sídlem v Ettlingenu (Německo), *Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG*, se sídlem v Hofu (Německo), *Spinnweberei Uhingen GmbH*, se sídlem v Uhingenu (Německo), *F. A. Kumpers GmbH & Co.*, se sídlem v Rheinu (Německo),

Tenthorey SA, se sídlem v Eloyes (Francie), Les tissages des héritiers de G. Perrin [tkalcovny dědiců G. Perrin] – Group Alain Thirion (HGP-GAT Tissages), se sídlem v Thiéfosse (Francie), Établissements des fils de Victor Perrin SARL, se sídlem v Thiéfosse (Francie), Filatures & tissages de Saulxures-sur-Moselotte, se sídlem v Saulxures-sur-Moselotte (Francie), Tissage Mouline Thillot, se sídlem v Le Thillot (Francie), Filature Niggeler & Küpfer SpA, se sídlem v Capriolo (Itálie), Standardtela SpA, se sídlem v Miláně (Itálie) a Verlener Textilwerk, Grimmelt, Wevers & Co. GmbH, se sídlem v Velen (Německo), zastoupení C. Stanbrookem, QC, a A. Dashwoodem, barrister, proti Radě Evropské unie (zmocněnec: S. Marquardt, ve spolupráci s G. M. Berrischem, avocat), podporované Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska (zmocněnec: původně M. Swing, později K. Manji), jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí Rady ze dne 5. října 1998, kterým se zamítá návrh nařízení Rady (ES) o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu režných bavlněných tkanin pocházejících z Čínské lidové republiky, Egypta, Indie, Indonésie a Pakistánu, a o konečném výběru prozatímního cla, které stanoví nařízení Komise (ES) ze dne 7. dubna 1998 (Úř. Věst. L 111, s. 19) a o ukončení řízení o dovozech těchto tkanin pocházejících z Turecka, předloženého Komisí Evropských společenství dne 21. září 1998 [dokument COM (1998) 540 konečný], Soud (čtvrtý rozšířený senát), ve složení H. Legal, předseda, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka a V. Vadapalas, soudci; vedoucí soudní kanceláře: H. Jung, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) *Rozhodnutí Rady ze dne 5. října 1998, kterým se zamítá návrh nařízení Rady (ES) o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu režných bavlněných tkanin pocházejících z Čínské lidové republiky, Egypta, Indie, Indonésie a Pakistánu, a o konečném výběru prozatímního cla, které stanoví nařízení Komise (ES) ze dne 7. dubna 1998 (Úř. Věst. L 111, s. 19) a o ukončení řízení o dovozech těchto tkanin pocházejících z Turecka, předloženého Komisí Evropských společenství dne 21. září 1998 [dokument COM (1998) 540 konečný], se zrušuje.*
- 2) *Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.*
- 3) *Spojené království Velké Británie a Severního Irska ponese vlastní náklady.*

(¹) Úř. věst. C 160, 5.6.1999

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 17. března 2005

ve věci T-177/00, **Koninklijke Philips Electronics NV proti Radě Evropské unie** (¹)

(Dumping — Nepřijetí návrhu nařízení Komise, kterým se zavádí konečný antidumpingový poplatek — Nepřítomnost prosté většiny nezbytné pro přijetí nařízení — Povinnost odůvodnění)

(2005/C 132/42)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV, se sídlem v Eindhoven (Nizozemsko), zastoupená C. Stanbrookem, QC, a F. Ragollem, advokátem, proti Radě Evropské unie (zmocněnci: S. Marquardt, ve spolupráci s G. M. Berrischem, advokátem), jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Rady ze dne 8. května 2000, kterým se zamítá návrh nařízení Rady (ES), kterým se zavádí konečný antidumpingový poplatek z dovozů některých součástí televizních kamer pocházejících z Japonska, předložený Komisí Evropských společenství dne 7. dubna 2000 [dokument COM (2000) 195 final], Soud (čtvrtý rozšířený senát), ve složení H. Legal, předseda, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka a V. Vadapalas, soudci; vedoucí soudní kanceláře: H. Jung, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

- 1) *Rozhodnutí Rady ze dne 8. května 2000 kterým se zamítá návrh nařízení Rady (ES) kterým se zavádí konečný antidumpingový poplatek při dovozech některých součástí televizních kamer pocházejících z Japonska, předložený Komisí Evropských společenství dne 7. dubna 2000 [dokument COM (2000) 195 final] se ruší.*
- 2) *Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(¹) Úř. věst. C 273, 23.9.2000.

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 15. března 2005

ve věci T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA proti Komisi Evropských společenství⁽¹⁾

(Rozhodčí doložka — Nesplnění smlouvy — Vzájemná žaloba)

(2005/C 132/43)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupená M. E. Stormem a A. Gobieniem, advokáty, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnci: R. Lyal a C. Giolito, ve spolupráci s J. Stuyckem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je jednak žaloba na základě rozhodčí doložky ve smyslu článku 238 ES, směřující k tomu, aby bylo Komisi uloženo zaplatit částku 40 693 EUR a vystavit dobropis na částku 273 516 EUR, a jednak vzájemná žaloba Komise směřující k tomu, aby bylo žalobkyni uloženo zaplatit Komisi částku 273 516 EUR, zvýšenou o úroky z prodlení ve výši 7 % p.a. od 1. září 2001, Soud (první rozšířený senát), ve složení B. Vesterdorf, předseda, M. Jaeger, P. Mengozzi, M. E. Martins Ribeiro a F. Dehousse, soudci; vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada, vydal dne 15. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Žaloba žalobkyně směřující jednak k zaplacení částky 40 693 EUR a jednak k vystavení dobropisu na částku 273 516 EUR se zamítá.
2. Vzájemné žalobě Komise se vyhovuje, a v důsledku toho se žalobkyni ukládá zaplatit Komisi částku 273 516 EUR, zvýšenou o úroky z prodlení v zákonné roční výši použitelné v Belgii a to od 1. září 2001 až do úplného zaplacení dluhu.
3. Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 118, 18.5.2002

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 16. března 2005

ve věci T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH proti Komisi Evropských společenství⁽¹⁾

(Program TACIS — Služby poskytnuté ve vztahu k jaderné elektrárně na Ukrajině — Nezaplacení odměny — Pravomoc Soudu — Žaloba na náhradu škody — Mimosmluvní odpovědnost)

(2005/C 132/44)

(Jednací jazyk: němčina)

Ve věci T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH, bývalá Gemeinschaftskernkraftwerk Neckar GmbH, se sídlem v Neckarwestheim (Německo), zastoupená S. Zickgrafem, advokátem, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnci: S. Fries a F. Hoffmeister), jejímž předmětem je návrh na náhradu škody podle článku 288 ES, směřující k nápravě údajné škody utrpěné žalobkyní z důvodu toho, že jí Komise nezaplatila odměnu za služby týkající se jaderné elektrárny v Zaporozhie (Ukrajina), které žalobkyně poskytla v rámci programu TACIS, Soud (čtvrtý senát), ve složení H. Legal, předseda, V. Tiili a V. Vadapalas, soudci, vedoucí soudní kanceláře: D. Christensen, rada, vydal dne 16. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Žaloba se zamítá.
2. Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 289, 23.11.2002.

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 16. března 2005

ze dne 17. března 2005

ve věci T-112/03, L'Oréal SA proti Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ⁽¹⁾

ve věci T-160/03, AFCon Management Consultants a další proti Komisi Evropských společností ⁽¹⁾

(Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Přihláška slovní ochranné známky FLEXI AIR — Starší slovní ochranná známka FLEX — Relativní důvod pro zamítnutí — Nebezpečí záměny — Návrh na provedení důkazu o skutečném užívání — Článek 8 odst. 1 písm. b), čl. 8 odst. 2 písm. a), ii) a čl. 43 odst. 2 nařízení (ES) č. 40/94)

(Program TACIS — Nabídkové řízení — Nesrovnalosti v rámci postupu při výběru nabídek — Žaloba na náhradu škody)

(2005/C 132/45)

(2005/C 132/46)

(Jednací jazyk: angličtina)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci T-112/03, **L'Oréal SA**, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená X. Buffetem Delmasem d'Autane, advokátem, proti **Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM)** (zmocněnci: B. Filtenborg, S. Laitinen a G. Schneider), přičemž druhým účastníkem řízení u odvolacího senátu OHIM je **Revlon (Švýcarsko) SA**, se sídlem v Schlieren (Švýcarsko), jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 15. ledna 2003 (věc R 396/2001-4) týkajícímu se námitkového řízení mezi L'Oréal SA a Revlon (Švýcarsko) SA, Soud (druhý senát), ve složení J. Pirrung, předseda, A. W. H. Meij a I. Pelikánová, soudci; vedoucí soudní kanceláře: B. Pastor, náměstkyně vedoucího soudní kanceláře, vydal dne 16. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Žaloba se zamítá.

2. Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 135, 7.6.2003

Ve věci T-160/03, AFCon Management Consultants, se sídlem v Bray (Irsko), Patrick Mc Mullin, s bydlištěm v Bray, Seamus O'Grady, s bydlištěm v Bray, zastoupení B. O'Connorem, advokátem, a I. Carreñem, advokátem, proti Komisi Evropských společností (zmocněnci: J. Enegren a F. Hoffmeister, s adresou pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je uplatnění nároku na náhradu škody údajně utrpěné z důvodu nesrovnalostí při nabídkovém řízení v rámci projektu financovaného programem TACIS („Projekt FDRUS 9902 – Agricultural extension services in South Russia“), Soud (pátý senát), ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas a J. D. Cooke, soudci; vedoucí soudní kanceláře: D. Christensen, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. Komisi se ukládá zaplatit AFCon částku 48 605 EUR, navýšenou o úroky ode dne vyhlášení tohoto rozsudku až do úplného splacení. Úrokovou sazbu, která bude použita, je třeba počítat na základě sazby stanovené Evropskou centrální bankou pro hlavní repo operace, použitelné během dotyčného období, zvýšené o dva procentní body. Částka úroků je vypočítána na základě metody složených úroků.

2. Žaloba se ve zbývajících částech zamítá.

3. Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 200, 23.8.2003.

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 17. března 2005

ve věci **T-285/03, Agraz, SA a další proti Komisi Evropských společností** (¹)

(Zemědělství — Společná organizace trhů s produkty zpracovanými z ovoce a zeleniny — Podpora produkce u produktů z rajčat — Metoda výpočtu výše — Hospodářský rok 2000/2001)

(2005/C 132/47)

(Jednací jazyk: francouzština)

Ve věci T-285/03, Agraz, SA se sídlem v Madridu (Španělsko), Agrícola Conservera de Malpica, SA, se sídlem v Toledu (Španělsko), Agridoro Soc. coop. rl., se sídlem v Pontenure (Itálie), Alfonso Sellitto SpA, se sídlem v Mercato S. Severino (Itálie), Alimentos Españoles, Alsat, SL, se sídlem v Don Benito, Badajoz (Španělsko), AR Industrie Alimentari SpA, se sídlem v Angri (Itálie), Argo Food – Packaging & Innovation Co. SA, se sídlem v Serres (Řecko), Asteris Industrial Commercial SA, se sídlem v Athénách (Řecko), Attianese Srl, se sídlem v Nocera Superiore (Itálie), Audcoop distillerie Arzens – Techniques séparatives (AUDIA), se sídlem v Montrealu (Francie), Benincasa Srl, se sídlem v Angri, Boschi Luigi & Figli SpA, se sídlem v Fontanellato (Itálie), CAS SpA, se sídlem v Castagnaro (Itálie), Calispa SpA, se sídlem v Castel San Giorgio (Itálie), Campil – Agro Industrial do Campo do Tejo, Lda, se sídlem v Cartaxo (Portugalsko), Campoverde Srl, se sídlem v Carinola (Itálie), Carlo Manzella & C. Sas, se sídlem v Castel San Giovanni (Itálie), Carmine Tagliamonte & C. Srl, se sídlem v Sant'Egidio

del Monte Albino (Itálie), Carnes y Conservas Españolas, SA, se sídlem v Méridě (Španělsko), Cbcotti Srl, se sídlem v Nocera Inferiore (Itálie), Cirio del Monte Italia Spa, se sídlem v Římě (Itálie), Consorzio Ortofrutticoli Trasformati Polesano (Cotrapo) Soc. coop. rl, se sídlem ve Fiesso Umbertino (Itálie), Columbus Srl, se sídlem v Parmě (Itálie), Compal – Companhia produtora de Conservas Alimentares, SA, se sídlem v Almeirim (Portugalsko), Conditalia Srl, se sídlem v Nocera Superiore, Conservas El Cidacos, SA, se sídlem v Autol (Španělsko), Conservas Elagón, SA, se sídlem v Coria (Španělsko), Conservas Martinete, SA, se sídlem v Puebla de la Calzada (Španělsko), Conservas Vegetales de Extremadura, SA, se sídlem v Bajadóz, Conserve Italia Soc. coop. rl, se sídlem v San Lazzaro di Savena (Itálie), Conserve Francie SA, se sídlem v Nîmes (Francie), Conserve Guintrand SA, se sídlem v Carpentras (Francie), Conservificio Cooperativo Valbiferno Soc. coop. rl, se sídlem v Guglionesi (Itálie), Consorzio Casalasco del Pomodoro Soc. coop. rl, se sídlem v Rivarolo del Re ed Uniti (Itálie), Consorzio Padano Ortofrutticolo (Copador) Soc. coop. rl, se sídlem v Collecchio (Itálie), Copais Food and Beverage Company SA, se sídlem v Nea Ionia (Řecko), Tin Industry D. Nomikos SA, se sídlem v Marousi (Řecko), Davia Srl, se sídlem v Gragnano (Itálie), De Clemente Conserve Srl, se sídlem ve Fisciano (Itálie), DE. CON Srl, se sídlem ve Scafati (Itálie), Descò SpA, se sídlem v Terracina (Itálie), „Di Lallo“ – Di Teodoro di Lallo & C. Snc, se sídlem ve Scafati, Di Leo Nobile – SpA Industria Conserve Alimentari, se sídlem v Castel San Giorgio, Marotta Emilio, se sídlem v Sant'Antonio Abate (Itálie), E. & O. von Felten SpA, se sídlem v Fontanini (Itálie), Egacoop, S. Coop., Lda, se sídlem v Andosilla (Španělsko), Elais SA, se sídlem v Aténách, Emiliana Conserve Srl, se sídlem v Busseto (Itálie), Perano Enrico & Figli Spa, se sídlem v San Valentino Torio (Itálie), FIT – Fomento da Indústria do Tomate, SA, se sídlem v Águas de Moura (Portugalsko), Faiella & C. Srl, se sídlem ve Scafati, „Feger“ di Gerardo Ferraioli SpA, se sídlem v Angri, Fratelli D'Acunzi Srl, se sídlem v Nocera Superiore, Fratelli Longobardi Srl, se sídlem ve Scafati, Fruttage Soc. coop. rl, se sídlem v Alfonsine (Itálie), G3 Srl, se sídlem v Nocera Superiore, Giaguaro SpA, se sídlem v Sarno (Itálie), Giulio Franzese Srl, se sídlem v Carbonara di Nola (Itálie), Greci Geremia & Figli SpA, se sídlem v Parmě, Greek Canning Co. SA Kyknos, se sídlem v Nafpliu (Řecko), Grilli Paolo & Figli – Sas di Grilli Enzo e Togni Selvino, se sídlem v Gambettola (Itálie), Heinz Iberica, SA, se sídlem v Alfaro (Španělsko), IAN – Industrias Alimentarias de Navarra, SA, se sídlem ve Vilafranca (Španělsko), Industria Conserve Alimentari Aniello Longobardi – Di Gaetano, Enrico & Carlo Longobardi Srl, se sídlem ve Scafati, Industrias de Alimentação Idal, Lda, se sídlem v Benavente (Portugalsko), Industrias y Promociones Alimenticias, SA, se sídlem v Miajadas (Španělsko), Industrie Rolli Alimentari SpA, se sídlem v Roseto degli Abruzzi (Itálie), Itlagro Indústria de Transformação de Produtos Alimentares, SA, se sídlem v Castanheira do Ribatejo (Portugalsko), La Cese-nate Conserve Alimentari SpA, se sídlem v Cesena (Itálie), La Dispensa di Campagna Srl, se sídlem v Castagneto Carducei (Itálie), La Doria SpA, se sídlem v Angri, La Dorotea di Giuseppe Alfano & C. Srl, se sídlem v Sant'Antonio Abate, La Regina del Pomodoro Srl, se sídlem v Sant'Egidio del Monte Albino, „La Regina di San Marzano“ di Antonio, Felice e Luigi Romano Snc, se sídlem ve Scafati, La Rosina Srl, se sídlem v Angri, Le Quattro Stelle Srl, se sídlem v Angri, Lodato Gennaro & C. SpA, se sídlem v Castel San Giorgio, Louis Martin production SAS, se sídlem v Monteux (Francie), Menú Srl, se sídlem v Medolla (Itálie), Mutti SpA, se sídlem v Montechiarugolo (Itálie), National Conserve Srl, se sídlem v Sant'Egidio del Monte Albino, Nestlé España, SA, se sídlem v Miajadas, Nuova Agricast Srl, se sídlem ve Verignola (Itálie), Pancrazio SpA, se sídlem v Cava De'Tirreni (Itálie), Pecos SpA,

se sídlem v Castel San Giorgio, Pelati Sud di De Stefano Catello Sas, se sídlem v Sant'Antonio Abate, Pomagro Srl, se sídlem ve Fisciano, Pomilia Srl, se sídlem v Nocera Superiore, Prodakta SA, se sídlem v Aténách, Raffaele Viscardi Srl, se sídlem ve Scafati, Rispoli Luigi & C. Srl, se sídlem v Altavilla Silentina (Itálie), Rodolfi Mansueto SpA, se sídlem v Collecchio, Riberal de Navarra S. en C., se sídlem v Castejon (Španělsko), Salvati Mario & C. SpA, se sídlem v Mercato San Severino, Saviano Pasquale Srl, se sídlem v San Valentino Torio, Sefa Srl, se sídlem v Nocera Superiore, Serrai Konservopia Oporokipeftikon Serko SA, se sídlem v Serres, Sevath SA, se sídlem v Xanthi (Řecko), Silaro Conserve Srl, se sídlem v Nocera Superiore, ARP – Agricoltori Riuniti Piacentini Soc. coop. rl, se sídlem v Gariga di Podenzano (Itálie), Société coopérative agricole de transformations et de ventes (SCATV), se sídlem v Camaret-sur-Aigues (Francie), Sociedade de Industrialização de Produtos Agrícolas – Sopragol, SA, se sídlem v Mora (Portugalsko), Spineta SpA, se sídlem v Pontecagnano Faiano (Itálie), Star Stabilimento Alimentare SpA, se sídlem v Agrate Brianza (Itálie), Steriltom Aseptic – System Srl, se sídlem v Plaisance (Itálie), Sugali Alimentos, SA, se sídlem v Azambuja (Portugalsko), Sutol – Indústrias Alimentares, Lda, se sídlem v Alcácer do Sal (Portugalsko), Tomsil – Sociedade Industrial de Concentrado de Tomate, SA, se sídlem v Ferreira do Alentejo (Portugalsko), Transformaciones Agrícolas de Badajoz, SA, se sídlem v Villanueva de la Serena (Španělsko), Zanae – Nicoglou levures de boulangerie industrie commerce alimentaire SA, se sídlem v Soluni (Řecko), zastoupené J. da Cruz Vilaçou, R. Oliveirou, M. Melíciasem a D. Choussym, advokáty, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnec: M. Nolin s adresou pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je žaloba na náhradu škody směřující k získání náhrady škody údajně utrpěné žalobkyněmi z důvodu metody použité pro výpočet výše podpory produkce stanovené nařízením Komise (ES) č. 1519/2000 ze dne 12. července 2000, kterým se stanoví pro hospodářský rok 2000/2001 minimální cena a výše podpory produkce u produktů z rajčat (Úř. věst. L 174, s. 29), Soud (třetí senát), ve složení J. Azizi, předseda, a F. Dehousse a E. Cremona, soudci, vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) *Žaloba se zamítá.*

2) *Žalobci ponese pět šestin svých nákladů řízení a Komise ponese kromě vlastních nákladů řízení jednu šestinu nákladů řízení žalobkyně.*

(¹) Úř. věst. C 251, 18.10.2003

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 16. března 2005

ve věci T-329/03, **Fabio Andrés Ricci proti Komisi Evropských společenství** (¹)

(Veřejná služba — Výběrové řízení — Podmínky přijetí — Pracovní zkušenost — Rozhodnutí výběrové komise — Považba přezkumu prováděného orgánem oprávněným ke jmenování — Posouzení zkušenosti — Legitimní očekávání)

(2005/C 132/48)

(Jednací jazyk: italština)

Ve věci T-329/03, Fabio Andrés Ricci, s bydlištěm v Turíně (Itálie), zastoupený M. Condinzim, advokátem, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnci: J. Currall a H. Tserepa-Lacombe ve spolupráci s A. Dal Ferrem), jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise nezaměstnat žalobce v rámci oznámení o volném místě COM/2001/5265/R, Soud (druhý senát), ve složení J. Pirrung, předseda, a N. J. Forwood a S. Pappasavvas, soudci, vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada, vydal dne 16. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1) *Žaloba se zamítá.*

2) *Každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady.*

(¹) Úř. věst. C 275, 15.11.2003

ROZSUDEK SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 17. března 2005

ve věci T-362/03, **Antonio Milano proti Komisi Evropských společenství** (¹)

(Veřejná služba — Přijímání do zaměstnání — Výběrové řízení — Nezařazení do výběrového řízení — Žaloba na neplatnost a náhradu škody)

(2005/C 132/49)

(Jednací jazyk: italština)

Ve věci T-362/03, **Antonio Milano**, s bydlištěm v Isernia (Itálie), zastoupený S. Scaranem, advokátem, proti **Komisi**

Evropských společenství (zmocněnec: J. Currall, ve spolupráci s A. Dal Ferro, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí, která odmítla kandidaturu žalobce v rámci všeobecného výběrového řízení COM/A/4/02 za účelem vytvoření seznamu osob způsobilých k výkonu funkce vedoucího zastoupení (platová třída A 3) v Římě a uložení žalované náhrady vzniklé škody, Soud (třetí senát), ve složení M Jaeger, předseda, J. Azizi a E. Cremona, soudci; vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada, vydal dne 17. března 2005 rozsudek, jehož výrok je následující:

1. *Žaloba se zamítá.*
2. *Každý účastník ponese své náklady řízení.*

(¹) Úř. věst. C 304, 13.12.2003

USNESENÍ SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 16. února 2005

ve věci T-142/03, **Fost Plus VZW proti Komisi Evropských společenství** (¹)

(Žaloba na neplatnost — Žaloba podaná právníkou osobou — Akt, který se jí osobně dotýká — Rozhodnutí 2003/82/ES — Cíle využití a recyklace materiálů a obalových odpadů — Směrnice 94/62/ES — Nepřípustnost)

(2005/C 132/50)

(Jednací jazyk: nizozemština)

Ve věci T-142/03, Fost Plus VZW, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupená P. Wytinckem a H. Viaenem, advokáty, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnci: M. van Beek a M. Konstantidinis, s adresou pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je zrušení článku 1 rozhodnutí 2003/82/ES Komise, ze dne 29. ledna 2003, kterým se potvrzuje opatření oznámené Belgií v souladu s čl. 6 odst. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/62/ES o obalech a obalových odpadech (Úř. věst. L 31, s. 32), Soud (třetí senát), ve složení, na poradě, J. Azizi, předseda, M. Jaeger a F. Dehousse, soudci; vedoucí soudní kanceláře: H. Jung, vydal dne 16. února 2005 usnesení, jehož výrok je následující:

- 1) *Žaloba se odmítá jako nepřipustná.*
- 2) *Žalobkyně ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení žalované.*

(¹) Úř. věst. C 146, ze dne 21.6.2003

USNESENÍ SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 19. ledna 2005

ve věci T-372/03, **Yves Mahieu proti Komisi Evropských společenství** (¹)

(Úředníci — Lhůty pro podání stížnosti a žaloby — Konkludentní zamítnutí stížnosti — Nepřípustnost)

(2005/C 132/51)

(Jednací jazyk: francouzština)

Ve věci T-372/03, Yves Mahieu, úředník Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Auderghemu (Belgie), zastoupený L. Vogelem, advokátem, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnci: J. Currall a H. Krämer, s bydlištěm pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je jednak návrh na zrušení konkludentního rozhodnutí o zamítnutí stížnosti podané žalobcem dne 29. října 2002 proti jeho žádosti založené na článku 24 a čl. 90 odst. 1 služebního řádu v souvislosti s akty šikany, kterým byl údajně vystaven, a jednak s návrhem na náhradu škody, Soud (pátý senát), ve složení M. Vilaras, předseda, F. Dehousse a D. Šváby, soudci; vedoucí soudní kanceláře: H. Jung, vydal dne 19. ledna 2005 usnesení, jehož výrok je následující:

- 1) *Žaloba se zamítá jako nepřipustná.*
- 2) *Každý účastník ponese vlastní náklady řízení.*

(¹) Úř. věst. C 7, 10.1.2004.

USNESENÍ SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 14. února 2005

ve věci T-81/04, Bouygues SA a Bouygues Telecom proti Komisi Evropských společenství ⁽¹⁾*(Státní podpora — Mobilní telefonie — Stížnost — Žaloba na nečinnost — Vyjádření Komise ukončující nečinnost — Usnesení o tom, že rozhodnutí ve věci je bezpředmětné — Žaloba na zrušení — Dopis — Nepřípustnost)*

(2005/C 132/52)

(Jednací jazyk: francouzština)

Ve věci T-81/04, Bouygues SA, se sídlem v Paříži (Francie), a Bouygues Telecom, se sídlem v Boulogne-Billancourt (Francie), zastoupená B. Amorym a A. Verheydenem, advokáty, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnci: J. L. Buendía Sierra, C. Giolito a M. Niejahr, s adresou pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je žádost podle článku 232 ES směřující k určení, že Komise porušila smlouvu ES tím, že nepřijala rozhodnutí, když se nevyjádřila k důvodu, uvedenému ve stížnosti žalobkyně týkajícímu se podpor poskytnutých francouzskými orgány Orange France a SFR ve formě retroaktivního snížení poplatku za licenci UMTS (Universal Mobile Telecommunication System) udělených těmto podnikům a podpůrně žádost podle článku 230 ES směřující ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí důvodu této stížnosti, které je obsaženo v dopise Komise adresovaném žalobcům dne 11. prosince 2003, Soud (čtvrtý senát), ve složení H. Legal, předseda, P. Mengozzi a I. Wiszniewska-Białecka, soudci; vedoucí soudní kanceláře: H. Jung, vydal dne 14. února 2005 usnesení, jehož výrok je následující:

- 1) Není třeba rozhodnout o návrzích směřujících k určení, že Komise nerozhodla o důvodu uvedeném ve stížnosti žalobkyně týkajícímu se retroaktivního snížení poplatku za licenci UMTS poskytnutého Orange a SFR francouzskými orgány.
- 2) Podpůrné návrhy směřující ke zrušení rozhodnutí uvedeného v dopise Komise ze dne 11. prosince 2003 jsou odmítnuty jako nepřijatelné.
- 3) Není třeba rozhodnout o návrzích na přistoupení vedlejšího účastníka předložených Société française et radiotéléphone (SFR) a Orange France SA.

4) Bouygues SA a Bouygues Telecom ponese polovinu nákladů řízení.

5) Komise ponese polovinu nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 106, 30.4.2004.

USNESENÍ PŘEDSEDY SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ

ze dne 10. února 2005

ve věci T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd a Enviro Tech International, Inc. proti Komisi Evropských společenství

(Předběžné opatření — Směrnice 67/548/EHS a 2004/73/ES)

(2005/C 132/53)

(Jednací jazyk: angličtina)

Ve věci T-291/04 R, Enviro Tech Europe Ltd, se sídlem v Surrey (Spojené království) a Enviro Tech International, Inc., se sídlem v Chicagu, Illinois (Spojené státy), zastoupené C. Mereuem a K. Van Maldegem, advokáty, proti Komisi Evropských společenství (zmocněnci: X. Lewis a D. Recchia, s adresou pro účely doručování v Lucemburku), jejímž předmětem je návrh jednak na odložení začlenění bromidu n-propylu do směrnice Komise 2004/73/ES ze dne 29. dubna 2004 o 29. přízpůsobení technickému pokroku směrnice Rady 67/548 ze dne 27. června 1967 o sblížení právních a správních předpisů týkajících se klasifikace, balení a označování nebezpečných látek (Úř. věst. L 152, s. 1) a jednak na nařízení dalších předběžných opatření, předseda Soudu prvního stupně vydal dne 10. února 2005 usnesení, jehož výrok je následující:

- 1) Návrh na předběžné opatření se zamítá.
- 2) O náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto později

Žaloba podaná dne 11. února 2005 P proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-103/05)

(2005/C 132/54)

(Jednací jazyk: španělština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 11. února 2005 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství paní P, s bydlištěm v Barceloně (Španělsko), zastoupenou Matíasem Grifulem i Ponsati, advokátem, zapsaným u Ilustre Colegio de Barcelona.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

1. zrušil napadená rozhodnutí ze dne 28. října 2004 a ze dne 10. května 2004;
2. určil, že žalobkyně má nárok na pobírání platu ode dne 15. dubna 2004 do té doby, než bude uznána zdravou a bude moci být považována za práce schopnou;
3. uložil Komisi Evropských společenství náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Předložená žaloba směřuje proti rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování ze dne 28. října 2004, kterým bylo poté, co lékařská služba Komise potvrdila, že žalobkyně je schopna cestovat a je schopna pracovat na poloviční úvazek, potvrzeno pozastavení vyplácení platu ode dne 15. dubna 2004 až do doby nástupu do služby v Bruselu.

V této souvislosti se uvádí, že žalobkyně, jejíž jmenování na místo na zastoupení Komise v Barceloně bylo odůvodněno její rodinnou situací trpí z důvodu zrušení jejího pracovního místa na tomto zastoupení úzkostně-depresivními stavy.

K odůvodnění svých návrhů žalobkyně uplatňuje:

- porušení článků 11, 12 a 13 Evropské sociální charty, které uznávají právo na ochranu zdraví, sociální zabezpečení a na sociální a lékařskou péči;
- porušení části II Evropského zákoníku sociálního zabezpečení ze dne 16. dubna 1964, především článku 10 v tom, že přiznání práva na návštěvu lékaře v bytě v sobě zahrnuje právo na to, že se nemocný nemusí přemísťovat mimo své bydliště;
- porušení článku 10 úmluvy č. 102 MOP a článku 13 úmluvy č. 130 MOP;
- porušení článků 72 a 73 Služebního řádu.

Konečně žalobkyně tvrdí, že jí nejsou známy důvody, na základě kterých bylo stanoveno, že může pracovat jen na poloviční úvazek.

Žaloba podaná dne 2. března 2005 Davidem Tasem proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-124/05)

(2005/C 132/55)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla dne 2. března 2005 předložena žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Davidem Tasem, s bydlištěm v Bruselu, zastoupeným Sébastienem Orlandim, Xavierem Martinem, Albertem Coolenem, Jean-Noëlem Louisem a Etiennem Marchalem, advokáty s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobce navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí komise pro výběrové řízení EPSO/A/4/03 nepřipustit žalobce ke zkouškám v rámci výběrového řízení,
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobce, který je držitelem vysokoškolského diplomu „M. SC in Business Administration“ podal přihlášku do výběrového řízení EPSO/A/4/03 pro vytvoření rezervy pro přijímání zástupců rady platové třídy A8 v oblasti auditu. Nesouhlasí s rozhodnutím komise pro výběrové řízení o svém vyloučení z výběrového řízení z důvodu, že jeho vysokoškolský diplom nesplňuje podmínky oznámení o výběrovém řízení.

Na podporu své žaloby žalobce uplatňuje porušení podmínek pro přijetí stanovených v oznámení o výběrovém řízení, jakož i zjevnou chybu v posouzení. Žalobce rovněž uplatňuje, že alespoň dva další kandidáti, kteří byli připuštěni ke zkouškám v rámci výběrového řízení, byli držiteli téhož diplomu uděleného stejnou fakultou stejné vysoké školy a na tomto základě uplatňuje porušení zásady rovnosti zacházení.

Žaloba podaná dne 9. března 2005 Sandrine Corvoisier a dalšími proti Evropské centrální bance

(Věc T-126/05)

(2005/C 132/56)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 9. března 2005 žaloba podaná proti Evropské centrální bance Sandrine Corvoisier, s bydlištěm ve Frankfurtu nad Mohanem, Robertou Friz, s bydlištěm ve Frankfurtu nad Mohanem, Hundjy Preud'homme, s bydlištěm ve Frankfurtu, a Elvirou Rosati, s bydlištěm ve Frankfurtu nad Mohanem, zastoupenými Georgesem Vandersandenem a Laurou Levi, advokáty.

Žalobkyně navrhují, aby Soud:

- zrušil oznámení o výběrovém řízení ECB/156/04 na obsazení šesti pracovních míst na „Records Managements Specialists“,
- v rozsahu, v němž je to třeba, zrušil rozhodnutí o zamítnutí „administrative reviews“ a „grievance procedures“ podaných žalobkyněmi dne 1. října a 21. prosince 2004 a oznámené dne 27. prosince 2004 a 13. ledna 2005 v uvedeném pořadí,
- zrušil všechna rozhodnutí přijatá na základě oznámení o výběrovém řízení, a zejména rozhodnutí o náboru,
- uložil žalované předložit její správní spis,
- uložil žalované náhradu škody za vzniklou majetkovou újmu vyčíslenou *ex aequo et bono* prozatímně na 40 000 EUR a za morální újmu vyčíslenou *ex aequo et bono* na 4 EUR,
- uložil žalované náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně jsou v ECB zaměstnány jako „Research Analyst“ (výzkumní analytici) a zařazeny do platové třídy E/F. Jednou z podmínek požadovaných pro jejich přijetí do zaměstnání bylo vysokoškolské vzdělání.

Dne 13. července 2004 žalovaná zveřejnila dotčené oznámení o výběrovém řízení týkající se přijetí šesti „Records Managements Specialists“ (odborníků v oblasti elektronické správy dokumentů) za účelem asistence a doplnění jednotky archivu

Banky. Tato místa jsou zařazena do téže platové třídy, v jaké jsou žalobkyně, a sice platové třídy E/F. Oznámení o výběrovém řízení požaduje, aby kandidáti měli ukončené středoškolské vzdělání.

Na podporu své žaloby se žalobkyně dovolávají porušení článku 20.2 jednacího řádu ECB, hlavních zásad ECB týkajících se „development track“, správního oběžníku týkajícího se náboru, jakož i zásady „*patere legem ipse quam fecisti*“. Poukazuje na skutečnost, že pro jejich přijetí do zaměstnání bylo nezbytné vysokoškolské vzdělání, zatímco sporné oznámení stanovilo pouze středoškolské vzdělání, dovolávají se rovněž porušení zásady zákazu diskriminace. Mimoto se dovolávají porušení článků 45 a 46 Podmínek práce uplatňující skutečnost, že rada zaměstnanců nebyla předběžně konzultována. Konečně se žalobkyně dovolávají zjevně nesprávného posouzení.

Žaloba podaná dne 14. března 2005 Dominique Albert-Bousquetem a 142 dalšími proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-130/05)

(2005/C 132/57)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 14. března 2005 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Dominique Albert-Bousquetem, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), a 142 dalšími, zastoupenými Sébastienem Orlandim, Xavierem Martinem, Albertem Coolenem, Jean-Noëlem Louistem a Etiennem Marchalem, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobci navrhují, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí o jmenování žalobců úředníky Evropských společenství v rozsahu, ve kterém určují jejich nástupní stupeň za použití článku 12 přílohy XIII služebního řádu,
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobci v této věci, všichni přijatí po 1. květnu 2004 jako úspěšní kandidáti výběrových řízení, jejichž oznámení bylo vyhlášeno před tímto datem, se staví proti údajné diskriminaci vyplývající ze skutečnosti, že jejich podmínky zařazení do platových tříd v souladu s článkem 12 přílohy XIII nařízení (ES, Euratom) č. 723/2004, kterým se mění služební řád úředníků, se liší od podmínek úspěšných kandidátů stejných výběrových řízení přijatých před změnou služebního řádu.

Na podporu svých tvrzení žalobci uplatňují:

- porušení zásady rovnosti zacházení,
- porušení čl. 31 odst. 1 a čl. 29 odst. 1 služebního řádu,
- porušení čl. 5 odst. 5 služebního řádu,
- porušení zásady legitimního očekávání.

Žalobci v tomto ohledu usuzují, že z judikatury Společenství vyplývá, že úspěšní kandidáti téhož výběrového řízení se nacházejí v porovnatelné situaci, a musí s nimi tedy být zacházeno stejně. Krom toho podali svoji kandidaturu, aby byli přijati na volná pracovní místa uvedená v příslušných oznámeních o výběrových řízeních, kterých se zúčastnili. Mohli tedy rozumně očekávat, že budou přijati do zaměstnání a stupňů určených v oznámeních o výběrových řízeních, kterých se zúčastnili.

Žaloba podaná dne 21. března 2005 Carlosem Andrésem a dalšími proti Evropské centrální bance

(Věc T-131/05)

(2005/C 132/58)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 21. března 2005 žaloba podaná proti Evropské centrální bance Carlosem Andrésem, s bydlištěm ve Frankfurtu nad Mohanem, a 8 dalšími, zastoupenými Georgem Vandersandem a Laure Levi, advokáty.

Žalobci navrhuje, aby Soud:

- zrušil výplatní pásku žalobců z měsíce července 2004,
- uložil žalované zaplatit náhradu škody a úroky k napravení újmy žalobců, jež spočívá v přiznání 5 000 EUR na žalobce z důvodu ztráty kupní síly ode dne 1. července 2001, v přiznání doplatků odpovídající odměny a zvýšení platu žalobců o 1,86 % za období od 1. července 2001 do 30. června 2002, o 0,92 % za období od 1. července 2002 do 30. června 2003 a o 2,09 % za období od 1. července 2003 do 30. června 2004, a v použití úroku na částku doplatků platu žalobců od data jejich příslušné doby splatnosti až do jejich skutečné platby. Tato úroková míra musí být vypočtena na základě míry určené Evropskou centrální bankou pro hlavní operace refinancování, použitelné pro dotčené období, zvýšené o dva body,
- uložil žalované náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Předmětem této věci je zvýšení platu obsažené ve výplatních páskách žalobců z měsíce července 2004, které bylo určeno za porušení povinnosti konzultace se zaměstnanci Evropské centrální banky (ECB), výpočtových metod vztahujících se na obecnou úpravu platů tak, jak je tato povinnost stanovena dohodou mezi sociálními partnery („memorandum of understanding“). Také je napadeno, že dotčené zvýšení použité následně po rozsudku Soudu ze dne 20. listopadu 2003, vydaného ve věci T-63/02, *Cerfogli a Poloni v. ECB* (RecFP, s. IA-291 a II-1405), nemělo zpětné účinky pro roky 2001, 2002 a 2003.

Na podporu svých tvrzení žalobci uplatňují:

- porušení jak článků 45 a 46 podmínek zaměstnání, tak dokumentu „memorandum of understanding“, jakož i zásady řádné správy,
- porušení povinnosti odůvodnění, jakož i konstatování zjevně nesprávného posouzení v projednávaném případě. V tomto ohledu je upřesněno, že tabulky vypracované bankou pro odůvodnění dotčeného procentního zvýšení platu jsou výsledkem nesprávného použití výpočtových metod,
- porušení zásady legitimního očekávání.

Žaloba podaná dne 26. března 2005 Belgickým královstvím proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-134/05)

(2005/C 132/59)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 26. března 2005 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Belgickým královstvím, zastoupeným Jean-Pierrem Buylem a Christophem Steyaertem, advokáty.

Žalobce navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí Komise ze dne 19. ledna 2005 v rozsahu, v němž má za to, že „dřívější pohledávky ESF“ nejsou promlčeny a v rozsahu, v němž je to nezbytné zrušil rozhodnutí, pokud má za to, že pohledávky vytváří úrok z prodlení vypočtený na základě článku 86 nařízení č. 2342/2002/ES,
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Od roku 1987 až do roku 1992 Komise žádala žalobce o zaplacení určitých částek pocházejících z Evropského sociálního fondu (ESF), které Komise převedla přímo na různé belgické útvary jednající jako organizátoři projektů, tyto částky ale nebyly těmito orgány použity v souladu s právní úpravou vztahující se k ESF.

V roce 2004 Komise přistoupila k započtení určitých částek dlužených žalobcem na základě jeho dřívějších pohledávek s pohledávkami žalobce oproti Komisi. V důsledku těchto započtení zaslal žalobce Komisi vícero dopisů, na které Komise odpověděla napadeným rozhodnutím, které uvádí, v protikladu k tomu, co žalobce uplatňoval, že dřívější pohledávky nebyly promlčeny.

Na podporu své žaloby žalobce tvrdí, že dotčené pohledávky jsou promlčeny na základě článku 3.1 nařízení č. 2988/95/ES, nebo podpůrně, na základě ustanovení belgického práva použitelného v projednávaném případě v souladu s článkem 2.4 nařízení č. 2988/95/ES.

Žalobce zároveň zpochybňuje uložení úroků z prodlení ze strany Komise. Podle žalobce existuje v projednávaném případě zvláštní právní úprava, a sice nařízení č. 1865/90/EHS a č. 448/2001/ES, které zrušují článek 86 nařízení č. 2342/2002/ES, jehož se Komise dovolává pro odůvodnění uložení úroků z prodlení. Žalobce tvrdí, že tato zvláštní právní

úprava nestanoví uložení úroků z prodlení, co se týče činností ESF, o kterých bylo rozhodnuto přede dnem 6. července 1990, a že tedy Komise neměla požadovat úroky z prodlení za dotčené pohledávky.

Žaloba podaná dne 29. března 2005 Francem Campolim proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-135/05)

(2005/C 132/60)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 29. března 2005 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Francem Campolim, s bydlištěm v Londýně, zastoupeným Stéphanem Rodriguesem a Alice Jaume, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobce navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování ze dne 13. prosince 2004, kterým byla zamítnuta stížnost podaná žalobcem na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu, přijaté jednak spolu s rozhodnutím orgánu oprávněného ke jmenování zpochybněným v uvedené stížnosti, které k 1. květnu 2004 změnilo opravný koeficient, příspěvek na domácnost a paušální příspěvek na vzdělání uplatnitelné na důchod žalobce, a jednak s platovými výměry žalobce v rozsahu, v němž se týkají uplatnění tohoto posledně jmenovaného rozhodnutí od měsíce května 2004,
- uložil žalované náhradu všech nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobce se v projednávané věci v podstatě domáhá uplatnění opravného koeficientu uplatnitelného na jeho důchod před 1. květnem 2004, a to se zpětným účinkem k 1. květnu 2004.

V tomto ohledu se připomíná, že za účelem zajištění přechodu mezi starým a novým režimem opravného koeficientu v důsledku změny systému služebního řádu upravujícího evropskou veřejnou službu stanoví čl. 20 odst. 2 přílohy XIII služebního řádu přechodnou dobu pěti let od 1. května 2004 do 1. května 2009, po kterou se opravný koeficient postupně snižuje.

Na podporu své žaloby žalobce uplatňuje především námitku protiprávnosti na základě článku 241 Smlouvy z důvodu, že uplatnění článku 20 přílohy XIII služebního řádu je v projednávaném případě protiprávní.

V tomto ohledu uplatňuje:

- porušení jeho legitimního očekávání, s ohledem na ujištění poskytnutá správou, podle kterých nový služební řád nebude mít žádný negativní dopad na jeho postavení,
- nedodržení zásad rovnosti zacházení a zákazu diskriminace, s ohledem na rozlišení stanovené v závislosti na místě pobytu úředníků v činné službě a úředníků v důchodu,
- nedodržení jeho nabytých práv, s ohledem na změnu jeho základních podmínek zaměstnávání, posuzovaných ke dni jeho odchodu do důchodu,
- porušení zásady řádné správy.

Žaloba podaná dne 30. března 2005 EARL Salvat Père et Fils a ostatními proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-136/05)

(2005/C 132/61)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla dne 30. března 2005 předložena žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství EARL Salvat Père et Fils, se sídlem v Saint-Paul de Fenouillet (Francie), Comité interprofessionnel des vins doux naturels et vins de liquer à appellations contrôlées, se sídlem v Perpignan (Francie) a Comité national des interprofessionnels des vins à appellation d'origine, se sídlem v Paříži, zastoupenými Huguesem Calvetem a Olivierem Billardem, advokáty.

Žalobci navrhuje, aby Soud:

- zrušil články 1.1 a 1.3 rozhodnutí Komise ze dne 19. ledna 2005 o „Plánu Rivesaltes“ a parafiskálních daních CIVDN (Comité interprofessionnel des vins doux naturels, Mezioborového výboru pro sladká přírodní vína), zavedených ve Francii,
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Napadeným rozhodnutím Komise rozhodla, že prémie za hektar vyňaté půdy hrazená mezioborovým příspěvkem v rámci „Plánu Rivesaltes“ a akce pro propagaci a systém kontrolovaných označení původu „Rivesaltes“, „Grand Rousillon“, „Muscat de Rivesaltes“ a „Banyuls“ hrazené mezioborovými příspěvky představují státní pomoc ve smyslu článku 87 ES.

Žalobci se domáhají zrušení tohoto rozhodnutí a uplatňují nejprve, že jeho odůvodnění není dostatečné, v rozporu s článkem 253 ES, jelikož neumožňuje žalobcům porozumět důvodům, které vedly Komisi k úvaze, že jsou v projednávaném případě naplněna kritéria kladená judikaturou Soudního dvora na státní pomoc. Žalobci mimoto uplatňují, že napadené rozhodnutí je v rozporu s článkem 87 ES, jelikož Komise neprokázala ani že byla dotčená opatření hrazena prostředky, které byly k dispozici vnitrostátním orgánům, ani že mezioborové příspěvky určené na hrazení akcí pro propagaci a systém kontrolovaných označení původu lze považovat za příspěvky poskytnuté státem.

Žaloba podaná dne 1. dubna 2005 proti Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) skupinou LA PERLA SpA

(Věc T-137/05)

(2005/C 132/62)

(Jazyk, ve kterém byla sepsána žaloba: italština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 1. dubna 2005 žaloba směřující proti Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) podaná skupinou LA PERLA SpA zastoupenou Renzem Mariou Morresim a Albertem Dal Ferro, advokáty.

Druhým účastníkem řízení před odvolacím senátem byla Cielo Brands – Gestao e Investimentos Lda.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil v celém rozsahu napadené rozhodnutí uvedením rozhodnutí zrušovacího oddělení v platnost a v každém případě prohlásil spornou ochrannou známku za neplatnou;
- uložil Cielo Brands – Gestao e Investimentos Lda náhradu veškerých nákladů řízení, včetně dvou odvolacích stupňů u OHIM.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žaloba podaná dne 31. března 2005 Charlotte Becker a dalšími proti Evropskému parlamentu

Ochranná známka, jež je předmětem návrhu na prohlášení neplatnosti:

Slovní ochranná známka „NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC“ – Žádost o zápis č. 713.446 pro výrobky třídy 14 (klenoty, bižuterie, hodinářské potřeby, drahé kovy, perly, drahokamy).

(Věc T-139/05)

(2005/C 132/63)

Majitel ochranné známky Společensví

Cielo Brands – Gestao e Investimentos Lda.

(Jednací jazyk: francouzština)

Účastník řízení navrhuující prohlášení neplatnosti ochranné známky Společensví:

Žalobkyně.

Ochranná známka účastníka řízení navrhuujícího prohlášení neplatnosti:

Italské ochranné známky:

- „La PERLA“ (obrazová ochranná známka č. 769.526) pro výrobky třídy 25.
- „La PERLA PARFUMS“ (slovní ochranná známka č. 776.082) pro výrobky třídy 3.
- „La PERLA“ (obrazová ochranná známka č. 804.992) pro výrobky tříd 3, 9, 14, 16, 18, 24, 25 a 35.
- „La PERLA“ (obrazová ochranná známka č. GE2000 C 000428) pro výrobky třídy 3.
- „La PERLA“ (obrazová ochranná známka č. GE2002 C 000181) pro výrobky třídy 3.

Rozhodnutí zrušovacího oddělení:

Vyhovění návrhu na prohlášení neplatnosti a prohlášení neplatnosti ochranné známky Společensví.

Rozhodnutí odvolacího senátu:

Vyhovění odvolání a zrušení rozhodnutí zrušovacího oddělení.

Žalobní důvody:

- Porušení čl. 8 odst. 5 a odst. 1 písm. a) a b), jakož i článku 73 nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společensví.
- Porušení pravidla 50 odst. 2 písm. h) nařízení (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společensví.

Soudu prvního stupně Evropských společensví byla předložena dne 31. března 2005 žaloba podaná proti Evropskému parlamentu Charlotte Becker, s bydlištěm v Menton (Francie), Seamusem Killeenem, s bydlištěm v Sutton (Dublin), Robertem Paynem, s bydlištěm v Terenure (Dublin), Deirdre Gallagher, s bydlištěm v Terenure, Paulem Van Raij, s bydlištěm v Overveen (Nizozemsko) a Wilhemusem Van Miltenburgem, s bydlištěm v Huizen (Nizozemsko), zastoupenými Georgeseem Vandarsandenem, Laure Levi a Aurore Finchelstein, advokáty.

Žalobci navrhují, aby Soud:

- zrušil důchodové výměry žalobců z května 2004, s výjimkou D. Gallagher, s následkem použití opravného koeficientu podle hlavního města jejich země pobytu, nebo přinejmenším opravného koeficientu, který bude moci odpovídajícím způsobem odrážet rozdíly životních nákladů v místech, kde se předpokládá, že žalobci vynakládají své výdaje a který tedy odpovídá zásadě rovnováhy
- co se týče D. Gallagher, zrušil její důchodový výměr z měsíce května 2004, s následkem použití opravného koeficientu na příspěvek poskytovaný z důvodu její dočasné výslužby, určený podle hlavního města země pobytu, nebo přinejmenším opravného koeficientu, který bude moci odpovídajícím způsobem odrážet rozdíly životních nákladů v místech, kde se předpokládá, že žalobkyně vynakládá své výdaje, a který tedy odpovídá zásadě rovnováhy;
- uložil Parlamentu celkovou náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu své žaloby se žalobci dovolávají žalobních důvodů a argumentů totožných s žalobními důvody a argumenty dovolávanými v rámci věci T-35/05.

**Žaloba podaná dne 29. března 2005 Italskou republikou
proti Komisi Evropských společenství**

(Věc T-140/05)

(2005/C 132/64)

(Jednací jazyk: italština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 29. března 2005 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Italskou republikou, zastoupenou Antoniem Cingolem, advokátem.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

1. zrušil přípis č. 00556 ze dne 21. ledna 2005, jehož předmětem je programový dokument pro cíl 2 Toskánsko 2000–2006 (č. CCI 2000.IT.16.2.DO.001) – Pozastavení žádosti o platbu;
2. zrušil přípis č. 00582 ze dne 24. ledna 2005, jehož předmětem je programový dokument Latium pro cíl 2 CCI č. 2000IT162DO009 (2000–2006) – Potvrzení a prohlášení o dočasných výdajích a žádost o platbu (prosinec 2004);
3. zrušil přípis č. 00728 ze dne 26. ledna 2005, jehož předmětem je regionální operativní program Kampánie pro cíl 1 – 2000–2006 (č. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) – Prohlášení o dočasných výdajích a žádost o platbu;
4. zrušil přípis č. 00860 ze dne 31. ledna 2005, jehož předmětem je regionální operativní program Kampánie pro cíl 1 – 2000–2006 (č. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) – Prohlášení o dočasných výdajích a žádost o platbu;
5. zrušil přípis č. 02787 ze dne 21. března 2005, jehož předmětem je programový dokument Ligurie č. CCI 2000 IT 162 DO 006 – Potvrzení o prohlášeních o dočasných výdajích a žádost o platbu (prosinec 2004);
6. zrušil přípis č. 02590 ze dne 16. března 2005, jehož předmětem je Platba Komise odlišná od požadované částky. Odkaz na programový dokument pro cíl 2 Latium 2000–2006;
7. zrušil přípis č. 02594 ze dne 16. března 2005, jehož předmětem je Platba Komise odlišná od požadované částky. Odkaz na programový dokument Toskánsko pro cíl 2 (č. CCI 2000.IT.16.2.DO.001);

8. zrušil přípis č. 02855 ze dne 22. března 2005, jehož předmětem je Platba Komise odlišná od požadované částky. Program: regionální operativní program Kampánie (č. CCI 1999IT161PO007);

9. zrušil všechny akty s nimi související a předpokládané;

10. uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobní důvody a hlavní argumenty jsou totožné se žalobními důvody a hlavními argumenty dovolávanými ve věci T-345/04 Italská republika v. Komise ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 262, 23.10.2004, s. 55.

**Žaloba podaná dne 12. dubna 2005 Pablem Muñizem proti
Komisi Evropských společenství**

(Věc T-144/05)

(2005/C 132/65)

(Jednací jazyk: angličtina)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 12. dubna 2005 žaloba směřující proti Komisi Evropských společenství podaná Pablem Muñizem, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupeným B. Dehandschutterem, advokátem.

Žalobce navrhuje, aby Soud:

- 1) zrušil rozhodnutí Komise ze dne 3. února 2005 v rozsahu, v němž zamítá úplný přístup k dokumentům požadovaným žalobcem;
- 2) zrušil rozhodnutí Komise ze dne 3. února 2005 v rozsahu, v němž zamítá částečný přístup k požadovaným dokumentům;
- 3) uložil žalované náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobce je právník, který se specializuje na poradenství klientům ve věcech týkajících se celních záležitostí. Aby mohl co nejlépe poradit svým klientům, podal žalobce dne 13. října 2004 žádost Komisi o přístup k zápisu ze zářijového jednání Výboru pro celní kodex – odboru pro celní a statistickou nomenklaturu a také o přístup k určitým TAXUD dokumentům. Tato žádost byla dne 1. prosince 2004 zamítnuta na základě čl. 4 odst. 3 nařízení 1049/2001. Žalobce požadoval přezkoumání původního rozhodnutí dne 15. prosince 2004. Napadené rozhodnutí bylo vydáno jako důsledek této žádosti a potvrdilo předchozí rozhodnutí o zamítnutí přístupu.

Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 4 odst. 3 nařízení 1049/2001. Podle žalobce důvody uvedené pro zamítnutí přístupu, zejména že zpřístupnění požadovaných dokumentů by vážně ohrozilo rozhodovací proces Komise, nejsou

opodstatněnými důvody podle tohoto ustanovení. Žalobce také tvrdí, ve stejné souvislosti, že v napadeném rozhodnutí došlo k nesprávnému posouzení odkazem na kategorii dokumentů, spíše než k posouzení obsahu každého z požadovaných dokumentů.

Žalobce má dále za to, že čl. 4 odst. 6 téhož nařízení byl porušen, tím, že Komise zamítla dokonce i částečný přístup k požadovaným dokumentům. Dále také tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení tím, že systematicky zamítá zpřístupnění interních dokumentů z jediného důvodu, že příslušný spis ještě není uzavřen.

Konečně žalobce má za to, že převažující veřejný zájem spočívající v potřebě zúčastněných stran lépe pochopit rozhodnutí přijatá v záležitostech týkajících se celních zařazení, odůvodňuje zpřístupnění požadovaných dokumentů.

III

(Oznámení)

(2005/C 132/66)

Poslední publikace Soudního dvora v Úředním věstníku Evropské unie

Úř. věst. C 115, 14.5.2005

Dřívější publikace

Úř. věst. C 106, 30.4.2005

Úř. věst. C 93, 16.4.2005

Úř. věst. C 82, 2.4.2005

Úř. věst. C 69, 19.3.2005

Úř. věst. C 57, 5.3.2005

Úř. věst. C 45, 19.2.2005

Tyto texty jsou k dispozici na adrese:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
